

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBUSKIEGO

Gorzów Wielkopolski, dnia 31 grudnia 2009r. **Nr 150***

TREŚĆ:

Poz.:

UCHWAŁY RAD GMIN

2210	– Uchwała Rady Gminy Trzebiechów Nr XXVII/158/09 z dnia 30 czerwca 2009r. zmieniająca uchwałę w sprawie Statutu Gminy Trzebiechów	10135
2211	– Uchwała Rady Gminy Bobrowice Nr XXIII /195/09 z dnia 14 lipca 2009r. w sprawie opłat za świadczenia prowadzonego przez Gminę Bobrowice przedszkola publicznego	10135
2212	– Uchwała Rady Miejskiej w Kargowej Nr XXVIII/179/09 z dnia 28 października 2009r. w sprawie przyjęcia programu dofinansowania budowy przydomowych oczyszczalni ścieków na terenie Gminy Kargowa	10136
2213	– Uchwała Rady Miasta Kostrzyn nad Odrą Nr XXXVII/280/09 z dnia 12 listopada 2009r. określenia liczby przeznaczonych do wydania w 2010 roku nowych licencji na wykonywanie transportu drogowego taksówką .	10141
2214	– Uchwała Rady Miasta Kostrzyn nad Odrą Nr XXXVII/282/09 z dnia 12 listopada 2009r. nadania nazwy ulicy	10141
2215	– Uchwała Rady Gminy w Trzebiechowie Nr XXIX/169/09 z dnia 18 listopada 2009r. w sprawie regulaminu przyznawania dodatków i innych elementów wynagrodzenia nauczycieli zatrudnionych w placówkach oświatowych prowadzonych przez Gminę Trzebiechów	10145
2216	– Uchwała Rady Miejskiej w Bytomiu Odrzańskim Nr XXIX/208/09 z dnia 18 grudnia 2009r. w sprawie zmiany uchwały w sprawie ustalenia wysokości stawek podatku od nieruchomości	10147
2217	– Uchwała Rady Miejskiej w Witnicy Nr XLVII/289/2009 z dnia 18 grudnia 2009r. w sprawie zmiany uchwały Nr XLVI/279/2009 Rady Miejskiej w Witnicy z dnia 26 listopada 2009r. w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości oraz zwolnień z tego podatku w Gminie Witnica na 2010r.	10148
2218	– Uchwała Rady Miejskiej w Nowym Miasteczku Nr XXXIV/207/09 z dnia 22 grudnia 2009r. w sprawie zmiany uchwały Nr XXXIII/194/09 Rady Miejskiej w Nowym Miasteczku z dnia 3 grudnia 2009r. w sprawie określenia wysokości stawek i zwolnień w podatku od środków transportowych	10148
2219	– Uchwała Rady Miejskiej w Nowym Miasteczku Nr XXXIV/208/09 z dnia 22 grudnia 2009r. w sprawie utraty mocy uchwały Nr XXII/125/08 Rady Miejskiej w Nowym Miasteczku z dnia 27 listopada 2008r. dotyczącej obniżenia ceny skupu żyta stanowiącej podstawę obliczenia podatku rolnego.	10149

UCHWAŁA KOLEGIUM REGIONALNEJ IZBY OBRACHUNKOWEJ

2220	– Uchwała Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze Nr 238/09 z dnia 23 grudnia 2009r.	10150
2221	– Uchwała Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze Nr 239/09 z dnia 23 grudnia 2009r.	10151

2222	– Uchwała Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze Nr 240/09 z dnia 23 grudnia 2009r.	10152
2223	– Uchwała Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze Nr 243/09 z dnia 23 grudnia 2009r.	10153
2224	– Uchwała Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze Nr 245/09 z dnia 23 grudnia 2009r.	10154
2225	– Uchwała Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze Nr 246/09 z dnia 23 grudnia 2009r.	10156
2226	– Uchwała Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze Nr 247/09 z dnia 23 grudnia 2009r.	10157

OBWIESZCZENIA

2227	– Obwieszczenie Komisarza Wyborczego w Zielonej Górze z dnia 29 grudnia 2009r. o nieprzeprowadzaniu wyborów uzupełniających do Rady Gminy Dąbie zarządzonych na dzień 14 lutego 2010r.	10158

POROZUMIENIA

2228	– Porozumienie Nr 652/2009/PZD z dnia 25 listopada 2009r.	10159

WYROKI SĄDU ADMINISTRACYJNEGO

2229	– Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim Sygn. akt I SA/Go 287/09 z dnia 20 października 2009r.	10161
2230	– Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim Sygn. akt I SA/Go 391/09 z dnia 20 października 2009r.	10165
2231	– Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim Sygn. akt I SA/Go 414/09 z dnia 20 października 2009r.	10169
2232	– Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim Sygn. akt I SA/Go 345/09 z dnia 22 października 2009r.	10174

ROZSTRZYGNIĘCIA NADZORCZE

2233	– Rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Lubuskiego Nr NK.I.IWIT.0911-1-42/09 z dnia 7 sierpnia 2009r.	10178

2210

UCHWAŁA NR XXVII/158/09 RADY GMINY TRZEBIECHÓW

z dnia 30 czerwca 2009r.

zmieniająca uchwałę w sprawie Statutu Gminy Trzebiechów

Na podstawie art. 3 ust. 1 i art. 18 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) uchwala się, co następuje:

§ 1. W uchwale Nr VI/26/03 Rady Gminy w Trzebiechowie z dnia 6 lutego 2003r. w sprawie Statutu Gminy Trzebiechów wprowadza się następujące zmiany:

1. § 110 statutu otrzymuje następujące brzmienie:

„Pracownicy samorządowi zatrudnieni są na podstawie:

- 1) wyboru - Wójt Gminy;
- 2) mianowania - Kierownik USC (do dnia 31 grudnia 2011r.);
- 3) powołania - Skarbnik Gminy, Zastępca Wójta;
- 4) umowy o pracę - pozostali pracownicy.”

2. § 111 statutu otrzymuje brzmienie:

„1. Czynności z zakresu prawa pracy wobec Wójta, związane z nawiązaniem i rozwiązaniem stosunku pracy wykonuje Przewodniczący Rady Gminy, a pozostałe czynności Zastępca Wójta lub Sekretarz Gminy.

2. Wynagrodzenie Wójta ustala Rada, w drodze uchwały.

3. Czynności w sprawach z zakresu prawa pracy wobec pracowników Urzędu Gminy oraz kierowników gminnych jednostek organizacyjnych wykonuje Wójt. ”

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubuskiego.

Przewodniczący Rady
Krzysztof Okińczyc

2211

UCHWAŁA NR XXIII /195/09 RADY GMINY BOBROWICE

z dnia 14 lipca 2009r.

w sprawie opłat za świadczenia prowadzonego przez Gminę Bobrowice przedszkola publicznego

Na podstawie art. 14 ust. 5 ustawy z dnia 7 września 1991r. o systemie oświaty (tekst jedn. Dz. U. z 2004r. Nr 256, poz. 2572 z późn. zm.) uchwala się, co następuje:

§ 1. Ustala się opłaty ponoszone przez rodziców lub opiekunów prawnych dziecka za świadczone przez przedszkola publiczne w Gminie Bobrowice usługi:

- 1) opłata stała obejmująca zajęcia przekraczających podstawę programową;
- 2) opłatę za wyżywienie dziecka, tzn. koszt surowca do sporządzenia posiłków.

§ 2. 1. Opłata stała, o której mowa w § 1 pkt 1 wynosi:

- 1) 80zł (osiemdziesiąt złotych) miesięcznie dla dzieci 3, 4, 5 letnich;
- 2) 20zł (dwadzieścia złotych) miesięcznie dla dzie-

ci 6 letnich przebywających w placówce do pięciu godzin dziennie;

3) 80zł (osiemdziesiąt złotych) miesięcznie dla dzieci 6 letnich przebywających w placówce powyżej pięciu godzin dziennie.

2. Opłata, o której mowa w ust. 1 ulega podwojeniu w przypadku przyjęcia do przedszkola publicznego w Gminie Bobrowice dzieci spoza obwodu.

§ 3. Opłata za wyżywienie podlega zwrotowi dopiero po upływie trzech kolejnych (następujących po sobie) uprzednio zgłoszonych, dni nieobecności dziecka w przedszkolu.

§ 4. 1. Opłaty, o których mowa w § 1 pkt 1 ponoszą rodzice lub opiekunowie prawni dziecka niezależnie od obecności dziecka w placówce, z góry do dnia 15 każdego miesiąca w kasie przedszkola.

2. Opłaty, o których mowa w § 1 pkt 2 ponoszą rodzice lub opiekunowie prawni dziecka niezależnie

od obecności dziecka w placówce, z góry do dnia 20 każdego miesiąca w kasie przedszkola.

3. Brak wpłaty w w/w terminach powoduje odmowę świadczenia przez przedszkole usług, o których mowa w § 1, aż do momentu uregulowania zaległości.

4. W indywidualnych, uzasadnionych i udokumentowanych przypadkach dyrektor może umorzyć lub przesunąć termin płatności.

§ 5. Traci moc uchwała Nr XIII/85/04 Rady Gminy w Bobrowicach z dnia 8 października 2004r. w sprawie ustalenia opłat za świadczenia prowadzonego przez Gminę Bobrowice przedszkola publicznego.

§ 6. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi

Gminy Bobrowice, dyrektorem Przedszkola Samorządowego w Bobrowicach oraz Zespołu Szkół Samorządowych w Dychowie.

§ 7. Zobowiązuje się dyrektorów przedszkoli publicznych do zapoznania rodziców z treścią niniejszej uchwały, za pisemnym potwierdzeniem tego faktu.

§ 8. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od daty jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubuskiego.

Przewodnicząca Rady
Mariola Szajek

2212

UCHWAŁA NR XXVIII/179/09 RADY MIEJSKIEJ W KARGOWEJ

z dnia 28 października 2009r.

w sprawie przyjęcia programu dofinansowania budowy przydomowych oczyszczalni ścieków na terenie Gminy Kargowa

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) oraz art. 406 ust. 1 pkt 7a i pkt 12 w związku z art. 408 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008r Nr 25, poz. 150 z późn. zm.) uchwała się, co następuje:

§ 1. Mając na względzie zaspokojenie potrzeb mieszkańców gminy w zakresie usuwania i oczyszczania ścieków komunalnych z gospodarstw domowych oraz wolę wspierania działań podejmowanych przez mieszkańców, a służących ochronie środowiska i ochronie wód przyjmuje się program dofinansowania budowy przydomowych oczyszczalni ścieków na terenie Gminy Kargowa, stanowiący załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Kargowej.

§ 3. Traci moc uchwała Nr XXVII/172/09 Rady Miejskiej w Kargowej z dnia 25 września 2009r. w sprawie przyjęcia programu dofinansowania budowy przydomowych oczyszczalni ścieków na terenie Gminy Kargowa.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubuskiego

Przewodniczący Rady
Józef Dżumbelak

**Załącznik Nr 1
do uchwały Nr XXVIII/179/09
Rady Miejskiej w Kargowej
z dnia 28 października 2009r.**

PROGRAM DOFINANSOWANIA PRZYDOMOWYCH OCZYSZCZALNI ŚCIEKÓW NA TERENIE GMINY KARGOWA

Rozdział 1

Postanowienia ogólne

§ 1. 1. Celem programu jest poprawa stanu naturalnego środowiska poprzez ograniczenie ilości odprowadzonych nie oczyszczonych ścieków socjalno-bytowych bezpośrednio do gruntu lub wód, a w efekcie przerwanie procesu ich degradacji oraz stworzenie alternatywy dla zagospodarowania ścieków na obszarze, dla których budowa kanalizacji sanitarnej sieciowej jest technicznie lub ekonomicznie nieuzasadniona.

2. Niniejszy program jest jednym z elementów realizacji Programu ochrony środowiska i gospodarki odpadami dla gminy Kargowa na lata 2004 – 2011.

3. Przedmiotem dofinansowania będzie budowa przydomowych oczyszczalni ścieków dla nieruchomości zabudowanych budynkami mieszkalnymi oraz siedlisk rolniczych lub budowa przydomowej oczyszczalni ścieków w trakcie realizacji budowy nowego budynku mieszkalnego w tych miejscowościach na terenie gminy Kargowa, gdzie nie ma możliwości włączenia się do istniejącej lub planowanej sieci kanalizacyjnej i gdzie budowa sieci kanalizacyjnej jest technicznie lub ekonomicznie nieuzasadniona z wyjątkiem terenów objętych ochroną

ujęcia wód Sadowa z rzeki Obrzycy.

Rozdział 2

Zasady i wysokość dofinansowania oraz warunki jego udzielania.

§ 2. 1. Dofinansowanie budowy przydomowych oczyszczalni ścieków może być udzielane w formie dotacji z Gminnego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

2. Wysokość środków na dotację w każdym roku określana będzie w planie przychodów i wydatków Gminnego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej stanowiącego integralną część uchwały budżetowej na dany rok kalendarzowy.

3. Kwota dotacji na budowę jednej przydomowej oczyszczalni ścieków nie może przekroczyć 4.000,00zł (słownie: cztery tysiące złotych) jednak nie więcej niż 50% kosztów budowy przydomowej oczyszczalni ścieków, niezależnie ile posesji jest do niej podłączonych.

§ 3. 1. Uczestnikiem programu może zostać osoba będąca inwestorem budowy przydomowej oczyszczalni ścieków.

2. Podstawą ubiegania się o dofinansowanie przedsięwzięcia jest przedłożenie tytułu prawnego w formie prawa własności, współwłasności, użytkowania wieczystego lub współużytkowania wieczystego.

3. Przy budowie przydomowej oczyszczalni ścieków dla kilku posesji jednorodzinnych lub kilku lokali mieszkalnych z budynku wielorodzinnego może być udzielone tylko jedno dofinansowanie.

4. Jeżeli nieruchomość posiada więcej niż jednego właściciela lub użytkownika wieczystego to wnioski o dofinansowanie muszą złożyć wspólnie wszyscy współwłaściciele nieruchomości, lub współużytkownicy wieczystości bądź osoba przez nich upoważniona.

§ 4. 1. Dofinansowanie może być udzielone na wniosek zainteresowanego.

2. Wzór wniosku określa załącznik Nr 1. Do wniosku dołącza się:

- 1) kserokopię prawomocnych pozwoleń i decyzji administracyjnych w zależności od przepustowości oczyszczalni:
  - a) oczyszczalnia o przepustowości do 5m³/d – zgłoszenie budowy w Starostwie Powiatowym,
  - b) oczyszczalnia powyżej 5 m³/d – pozwolenie wodnoprawne oraz zgłoszenie budowy w Starostwie Powiatowym,
  - c) oczyszczalnia o przepustowości powyżej 7,5m³/d – pozwolenie wodnoprawne oraz pozwolenie na budowę;
- 2) mapkę sytuacyjną z wrysowanym projektem budowy;
- 3) opis przedsięwzięcia;

4) tytuł prawny dysponowania nieruchomością;

5) oświadczenie wnioskodawcy, że nie otrzymał dofinansowania na budowę przydomowej oczyszczalni z innych funduszy.

3. Wnioski o dofinansowanie przyjmowane będą na bieżąco.

4. Dotacje mogą być przyznawane z uwzględnieniem kolejności składania wniosków, do czasu wyczerpania środków finansowych przeznaczonych na ten cel w planie wydatków Gminnego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej na dany rok budżetowy. Wnioski nie zrealizowane w danym roku budżetowym przenoszone są na rok następny według kolejności zgłoszeń i realizowane w ramach posiadanych środków.

5. O wysokości przyznanego dofinansowania lub odmowie dofinansowania wnioskodawca zostanie powiadomiony pisemnie. Oświadczenie woli o przyznaniu dotacji, jej wysokości bądź odmowie jest ostateczne.

6. Umowa zostanie podpisana w terminie 30 dni od daty rozpatrzenia wniosku. Wzór umowy określa załącznik Nr 2.

§ 5. Dofinansowaniu nie podlegają:

- 1) przydomowe oczyszczalnie ścieków, na które inwestorzy pozyskali bądź otrzymali środki finansowe z innych funduszy;
- 2) koszty konserwacji i eksploatacji urządzeń;
- 3) koszty zakupu pojedynczych elementów (urządzeń) przydomowych oczyszczalni ścieków;
- 4) koszty budowy sieci sanitarnej i przyłączy łączącej kilka nieruchomości do wspólnej oczyszczalni.

§ 6. Wnioskodawca zobowiązany jest do uregulowania w Urzędzie Skarbowym wszelkich ewentualnych spraw podatkowych związanych z otrzymanym dofinansowaniem.

Rozdział 3

Rozliczenie dofinansowania

§ 7. 1. Dofinansowanie przedsięwzięcia może nastąpić po całkowitym zakończeniu inwestycji, sprawdzeniu jej przez dotującego, sfinansowaniu inwestycji i złożeniu wniosku o wypłatę dofinansowania.

2. Warunkiem wypłaty jest zrealizowanie budowy przydomowej oczyszczalni zgodnie z obowiązującymi odrębnymi przepisami i pod warunkiem uzyskania wszelkich wymaganych pozwoleń, uzgodnień lub dokonania stosownych zgłoszeń właściwym organom.

3. Do wniosku o wypłatę dofinansowania inwestor zobowiązany jest dołączyć:

- 1) kopię faktury za zakupione urządzenia i montaż wraz z dowodami zapłaty;
- 2) atesty na zakupione urządzenia wraz z kartą gwarancyjną (do wglądu);

- 3) zgłoszenie wykonania przydomowej oczyszczalni ścieków bądź inny dokument potwierdzający wykonanie inwestycji;
- 4) oświadczenie osoby posiadającej uprawnienia w zakresie branży wodno - kanalizacyjnej, że przedsięwzięcie zostało wykonane zgodnie z przepisami ustawy Prawo budowlane i zasadami sztuki budowlanej.

Rozdział 4

Postanowienia końcowe

§ 8. Dofinansowaniem mogą zostać objęte przydomowe oczyszczalnie ścieków wykonane po wejściu w życie niniejszego programu.

§ 9. Nadzór nad realizacją niniejszego programu pełni Burmistrz Kargowej.

Załącznik Nr 1

WNIOSKODAWCA / WNIOSKODAWCY

Imię i nazwisko.....
Adres zameldowania.....
Nr dowodu osobistego.....
Nr PESEL.....
Nr telefonu kontaktowego.....

BURMISTRZ KARGOWEJ

WNIOSEK O PRYZNANIE DOFINANSOWANIA NA BUDOWĘ PRZYDOMOWEJ OCZYSZCZALNI ŚCIEKÓW

Zwracam/y się z prośbą o udzielenie dotacji w kwocie ..... zł na dofinansowanie budowy przydomowej oczyszczalni ścieków na nieruchomości położonej w miejscowości ....., gm. Kargowa, działka Nr ew... .. będąca własnością .....

Oświadczam/y, że;

- 1) zapoznałem (zapoznaliśmy) się z regulaminem przyznawania dofinansowania z Gminnego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej na budowę przydomowych oczyszczalni ścieków na terenie gminy Kargowa;
- 2) nigdy nie korzystałem /korzystaliśmy z dofinansowania do budowy przydomowych oczyszczalni ścieków na terenie gminy Kargowa dla ww. nieruchomości.

Do wniosku dołączam/y wszystkie wymagane dokumenty, o których mowa w regulaminie przyznawania dofinansowania z Gminnego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej na budowę przydomowych oczyszczalni ścieków na terenie gminy Kargowa.

Dofinansowanie proszę/prosimy przekazać na rachunek bankowy

Nr.....

Planowany termin rozpoczęcia budowy przydomowej oczyszczalni ścieków .....

.....
Podpis/y wnioskodawcy/ów

Załącznik Nr 2

UMOWA Nr .....

o dofinansowanie kosztów budowy przydomowej oczyszczalni ścieków

zawarta w dniu ..... roku pomiędzy gminą Kargowa, reprezentowaną przez:

..... Burmistrza Kargowej.

zwaną w dalszej treści umowy „dotującym”,

przy kontrasygnacie skarbnika gminy .....

a

..... zam. .... legitymującym/y mi się dowodem osobistym

Nr.....PESEL: .....

zwanym/mi w dalszej treści umowy „dotowanym”

§ 1

1. Przedmiotem umowy jest określenie warunków dotacji na dofinansowanie kosztów budowy przydomowej oczyszczalni ścieków, na nieruchomości położonej w miejscowości ..... gmina Kargowa, działka Nr ew. ....

2. Właścicielem/użytkownikiem wieczystym w/w nieruchomości jest/są

.....

§ 2

Podstawę prawną niniejszej umowy stanowią:

- 1) art. 406 ust.1 pkt 7a i pkt 12 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2001r. Nr 62, poz. 627 z późn. zm.);
- 2) uchwała Nr XXVII/172/09 Rady Miejskiej w Kargowej z dnia 25 września 2009r. w sprawie przyjęcia programu dofinansowania budowy przydomowych oczyszczalni ścieków na terenie Gminy Kargowa;
- 3) wniosek dotowanego z dnia ..... o przyznanie dofinansowania na budowę przydomowej oczyszczalni ścieków wraz z załącznikami.

§ 3

1. Dotowany oświadcza, że:

- a) posiada prawo własności/ użytkowania wieczystego do nieruchomości, o której mowa w § 1 niniejszej umowy,
- b) nie otrzymał dofinansowania na budowę przydomowej oczyszczalni z innych funduszy,
- c) budowa instalacji przydomowej oczyszczalni ścieków zostanie wykonana zgodnie z projektem i wymaganiami ochrony środowiska wynikającymi z przepisów szczególnych oraz przepisów prawa budowlanego,
- d) oczyszczalnia zostanie oddana do użytku do dnia.....

2. Dotowany zobowiązuje się do:

- a) powiadomienia dotującego o terminie zakończenia budowy przydomowej oczyszczalni ścieków, celem umożliwienia dotującemu wzięcia udziału przy sporządzenia protokołu odbioru inwestycji,
- b) eksploataowania instalacji przydomowej oczyszczalni ścieków zgodnie z zaleceniami producenta oraz w sposób ograniczający negatywne oddziaływanie na środowisko glebowe i wody gruntowe i nie wpływający ujemnie na korzystanie z nieruchomości sąsiednich,
- c) do postępowania z osadami ściekowymi w sposób określony w przepisach prawa.

§ 4

Dotujący udziela dotowanemu dofinansowania w formie dotacji, w wysokości 00zł

(słownie: .....).

§ 5

1. Przekazanie kwoty, o której mowa w § 4 nastąpi po przedłożeniu przez dotowanego faktury wraz z protokołem odbioru przydomowej oczyszczalni ścieków, na rachunek bankowy dotowanego Nr.....
w terminie 30 dni od przedłożenia ww. dokumentów w oryginale.
2. Warunkiem przekazania dotacji jest przedłożenie dokumentów, o których mowa w ust. 1 nie później niż do 15 grudnia br.
3. Dotacja nie obejmuje kosztów projektu budowlanego, kosztów uzyskania wymaganych prawem pozwoleń, a także nadzoru budowlanego, które mogą być poniesione wcześniej.

§ 6

1. Dotowany zobowiązany jest do zwrotu uzyskanej dotacji w następujących przypadkach:
  - 1) jeżeli instalacja, na którą dotowany uzyskał dofinansowanie zostanie zdemontowana w ciągu 5 lat od daty wypłacenia dotacji przez dotowanego;
  - 2) jeżeli dotowany podał we wniosku o dotację lub w innych dokumentach stanowiących podstawę wypłacenia dotacji nieprawdziwe informacje, na podstawie których dotacja została wypłacona.
2. Zwrot dotacji następuje w ciągu 14 dni od otrzymania wezwania do zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi za okres od wypłacenia dotacji do dnia zwrotu dotacji.

§ 7

Zmiany niniejszej umowy wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności.

§ 8

W sprawach nieuregulowanych niniejszą umową mają zastosowanie odpowiednie przepisy Kodeksu Cywilnego.

§ 9

Umowę sporządzono w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, jeden dla dotowanego i jeden dla dotującego.

Dotujący:

Dotowany:

2213

UCHWAŁA NR XXXVII/280/09 RADY MIASTA KOSTRZYN NAD ODRĄ

z dnia 12 listopada 2009r.

określenia liczby przeznaczonych do wydania w 2010 roku nowych licencji na wykonywanie transportu drogowego taksówką

Na podstawie art. 6 ust. 6 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym (t. j. Dz. U. z 2007r. Nr 125, poz. 874 ze zmianami) uchwała się, co następuje:

§ 1. Określa się na rok kalendarzowy 2010 liczbę przeznaczonych do wydania nowych licencji na wykonywanie transportu drogowego taksówką w ilości 1 (słownie: jeden).

§ 2. Limit, o którym mowa w § 1 wprowadzony zostaje po uzyskaniu opinii organizacji zrzeszających miejscowych taksówkarzy i organizacji, których statutowym celem jest ochrona praw konsumenta tj.: Federacji Konsumentów w Gorzowie Wlkp.

i Stowarzyszenia Kostrzyńskich Taksówkarzy „TOP TAXI”.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Kostrzyn nad Odrą.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubuskiego.

Przewodniczący Rady
Marek Tatarewicz

2214

UCHWAŁA NR XXXVII/282/09 RADY MIASTA KOSTRZYN NAD ODRĄ

z dnia 12 listopada 2009r.

w sprawie nadania nazwy ulicy

Na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 18 ust. 2 pkt. 13 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) uchwała się, co następuje:

§ 1. Nadać nowo powstałej ulicy nazwę:

- a) Bukowa - stanowiącej działkę Nr ewid. 415/13 obr. 4 - załącznik N 1,
- b) Handlowa - stanowiącej działkę Nr ewid. 394/29 i 336/140 obr. 4 - załącznik Nr 2.
- c) Zakole -stanowiącej działkę Nr ewid. 394/33 i 394/1 obr. 4 -załącznik Nr 3.

§ 2. Integralną część uchwały stanowi załącznik graficzny numer 1, 2 i 3 .

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta .

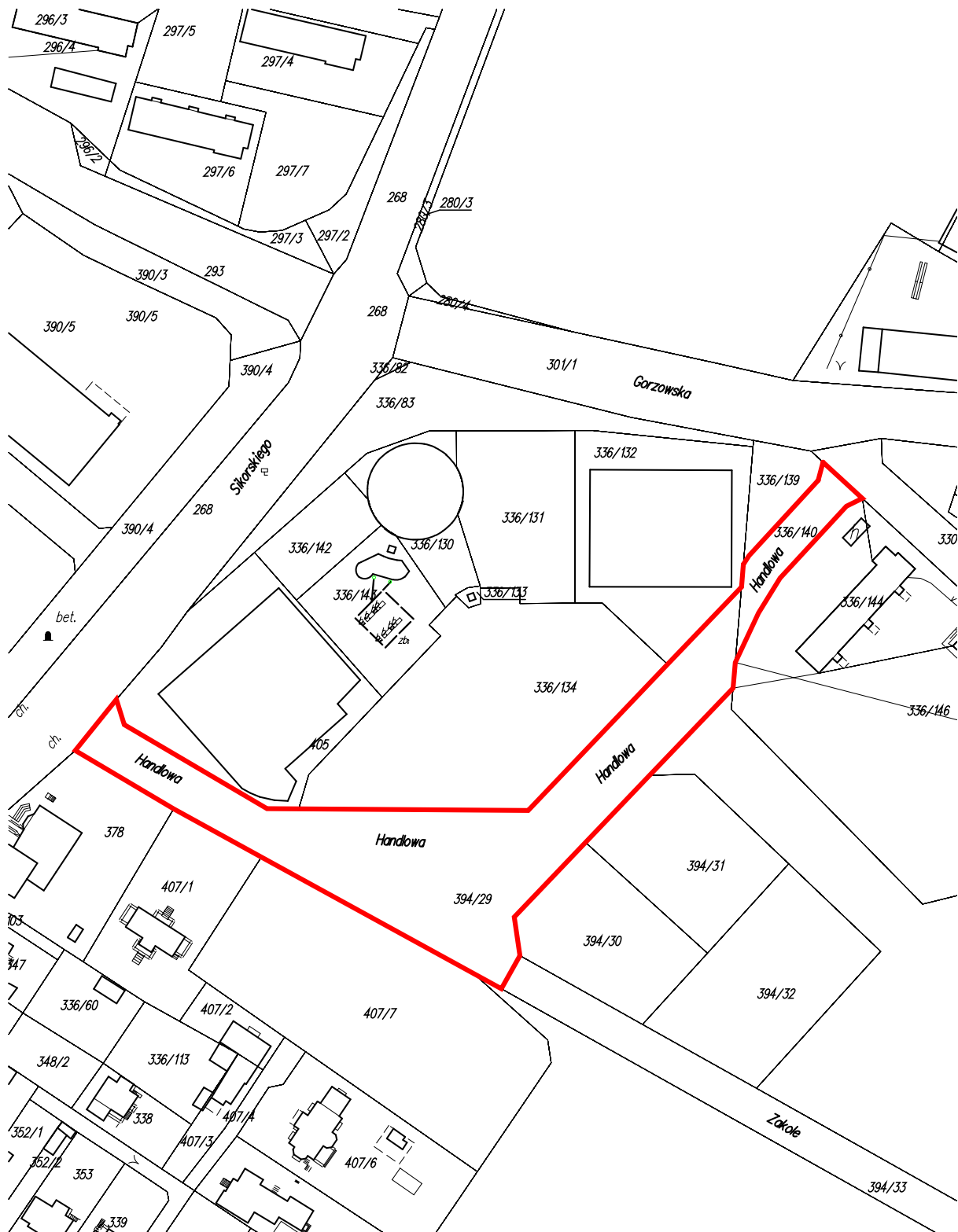
§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubuskiego.

Przewodniczący Rady
Marek Tatarewicz

**Załącznik Nr 1
do uchwały Nr XXXVII/282/09
Rady Miasta Kostrzyn nad Odrą
z dnia 12 listopada 2009r.**

**Załącznik Nr 2
do uchwały Nr XXXVII/282/09
Rady Miasta Kostrzyn nad Odrą
z dnia 12 listopada 2009r.**

2215

UCHWAŁA NR XXIX/169/09 RADY GMINY W TRZEBIECHOWIE

z dnia 18 listopada 2009r.

w sprawie regulaminu przyznawania dodatków i innych elementów wynagrodzenia nauczycieli zatrudnionych w placówkach oświatowych prowadzonych przez Gminę Trzebiechów

Na podstawie art. 30 ust. 6, art. 91d pkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006r. Nr 97, poz. 674 z późn. zm.) uchwala się:

Regulamin przyznawania dodatków i innych elementów wynagrodzenia nauczycieli zatrudnionych w placówkach oświatowych prowadzonych przez Gminę Trzebiechów

w brzmieniu:

Rozdział 1

Postanowienia ogólne

§ 1. Ilekroć w dalszych przepisach jest mowa bez bliższego określenia o:

- 1) Karcie Nauczyciela - należy przez to rozumieć ustawę z dnia 26 stycznia 1982r Karta Nauczyciela (t.j. Dz. U. z 2006r. Nr 97, poz. 674 z późn. zm.);
- 2) rozporządzeniu - należy przez to rozumieć rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 31 stycznia 2005r. w sprawie wysokości minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli, ogólnych warunków przyznawania dodatków do wynagrodzenia zasadniczego oraz wynagradzania za pracę w dniu wolnym od pracy (Dz. U. Nr 22, poz. 181 z późn. zm.);
- 3) dyrektorze lub wicedyrektorze - należy przez to rozumieć dyrektora lub wicedyrektora szkoły, przedszkola prowadzonego przez Gminę Trzebiechów;
- 4) wójcie – należy przez to rozumieć Wójta Gminy Trzebiechów.

Rozdział 2

Dodatek za wysługę lat

§ 2. Nauczycielom przysługuje dodatek za wysługę lat zgodnie z postanowieniami art. 33 ust. 1 Karty Nauczyciela oraz § 7 rozporządzenia, a ponadto:

1. Dodatek za wysługę lat przysługuje:
  - a) począwszy od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym nauczyciel nabył prawo do dodatku lub do wyższej stawki dodatku, jeżeli nabycie prawa nastąpiło w ciągu miesiąca,
  - b) za dany miesiąc, jeżeli nabycie prawa do dodatku lub wyższej jego stawki nastąpiło od pierwszego dnia miesiąca.

2. Podstawę do ustalenia stażu pracy, od którego uzależniona jest wysokość dodatku za wysługę lat stanowią oryginalne dokumenty (świadczenia pracy, książeczka wojskowa itp.), a w szczególnie uzasadnionych przypadkach, uwierzytelnione odpisy tych dokumentów.

3. Ustalenia stażu pracy, od którego uzależniona jest wysokość dodatku za wysługę lat, dokonuje (w formie pisemnej) dyrektor szkoły zatrudniający nauczyciela, a dla dyrektora – Wójt

Rozdział 3

Dodatek motywacyjny

§ 3. 1. Środki na wypłatę dodatku motywacyjnego dla nauczycieli i dyrektorów nalicza się w wysokości 3% kwoty planowanej na ich wynagrodzenia zasadnicze.

2. W ramach posiadanych środków finansowych, o których mowa w ust. 1 dodatek motywacyjny można przyznać nauczycielom, nauczycielom pełniącym funkcje kierownicze oraz dyrektorom, posiadającym dobrą ocenę pracy.

3. Dodatek motywacyjny nie może być wyższy niż 10% wynagrodzenia zasadniczego danego nauczyciela.

4. Dodatek motywacyjny dla nauczycieli i nauczycieli pełniących funkcje kierownicze przyznaje dyrektor szkoły, a dla dyrektorów – Wójt, wykorzystując środki finansowe naliczone zgodnie z ust. 1, uwzględniając warunki niniejszego regulaminu.

5. Dodatek motywacyjny przyznaje się na czas określony, nie krótszy niż sześć miesięcy i nie dłuższy niż jeden rok szkolny.

§ 4. Warunki przyznawania dodatku motywacyjnego dla nauczycieli:

- 1) uzyskiwanie przez uczniów, z uwzględnieniem ich możliwości oraz warunków pracy nauczyciela, dobrych osiągnięć dydaktyczno - wychowawczych potwierdzanych wynikami klasyfikacji lub promocji, efektami egzaminów i sprawdzianów oraz sukcesami w konkursach, olimpiadach, zawodach itp.;
- 2) umiejętne rozwiązywanie problemów wychowawczych uczniów we współpracy z ich rodzicami i innymi placówkami oświatowymi;
- 3) aktywne i efektywne działanie na rzecz uczniów potrzebujących szczególnej opieki;
- 4) zaangażowanie w realizację czynności związanych z:

- a) udziałem w organizowaniu uroczystości i innych imprez szkolnych,
  - b) udziałem w komisjach przedmiotowych i innych,
  - c) opieką nad samorządem uczniowskim lub innymi organizacjami uczniowskimi działającymi na terenie szkoły.
  - d) Brak treści
- 5) podejmowanie inicjatyw istotnie zwiększających udział i rolę szkoły w środowisku lokalnym;
  - 6) podejmowanie działań w zakresie przeciwdziałania agresji, patologiom i uzależnieniom.

§ 5. Dyrektorzy mogą otrzymywać dodatek motywacyjny za znaczące efekty pracy, z uwzględnieniem § 4 oraz za:

- 1) współpracę ze środowiskiem szkoły w celu pozyskiwania środków pozabudżetowych na rzecz placówki, którą kieruje,
- 2) inicjowanie różnorodnych działań rady pedagogicznej, służących podnoszeniu jakości pracy jednostki,
- 3) wzorową organizację pracy szkoły,
- 4) dbanie o czystość i estetykę szkoły,

Rozdział 4

Dodatek funkcyjny

§ 6. 1. Nauczycielowi, któremu powierzono stanowisko kierownicze przysługuje dodatek funkcyjny niezależnie od stopnia awansu zawodowego w wysokości procentowej od wynagrodzenia zasadniczego danego nauczyciela:

- 1) dyrektor szkoły od 15 do 35%
- 2) dyrektor przedszkola od 15 do 30%
- 3) kierownik (wicedyrektor) szkoły od 15 do 25%

2. Dodatek funkcyjny przysługuje także nauczycielom, którym powierzono obowiązki kierownicze w zastępstwie.

3. Wysokość dodatku funkcyjnego, o którym mowa w ust. 1, uwzględniając wielkość szkoły, liczbę uczniów i oddziałów, złożoność zadań, wynikających z zajmowanego stanowiska, liczbę stanowisk kierowniczych w szkole, wyniki pracy szkoły oraz warunki lokalowe, środowiskowe i społeczne, w jakich szkoła funkcjonuje, ustala w formie pisemnej:

- 1) dla dyrektorów - Wójt,
- 2) dla stanowisk kierowniczych - dyrektor szkoły.

4. Nauczycielom realizującym dodatkowe zadania oraz zajęcia przysługuje dodatek funkcyjny, z tym, że nauczycielowi, któremu powierzono:

- 1) wychowawstwo w szkołach – w wysokości 90,00zł miesięcznie,
- 2) wychowawstwo w przedszkolach – w wysokości 90,00zł miesięcznie,
- 3) funkcję opiekuna stażu – w wysokości 55,00zł miesięcznie za każdego nauczyciela

5. W razie zbiegu prawa do dodatków funkcyjnych, o których mowa w ust. 1 i 4, przysługują dodatki z każdego tytułu odrębnie.

6. Prawo do dodatku funkcyjnego, o którym mowa w ust. 1 – 5 powstaje od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiło powierzenie stanowiska kierowniczego, wychowawstwa lub funkcji, a jeżeli powierzenie nastąpiło pierwszego dnia miesiąca, to od tego dnia.

Rozdział 5

Dodatki za warunki pracy

§ 7. 1. Nauczycielom pracującym w trudnych, uciążliwych dla zdrowia warunkach, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 34 ust. 2 Karty Nauczyciela przysługuje dodatek, w dalszej części zwany „dodatkiem za warunki pracy”.

2. Dodatek za warunki pracy przysługuje:

- 1) za pracę w warunkach trudnych w wysokości 10% stawki godzinowej wynagrodzenia zasadniczego nauczyciela kontraktowego,
- 2) za pracę w warunkach uciążliwych w wysokości 10% stawki godzinowej wynagrodzenia zasadniczego nauczyciela kontraktowego.

3. W przypadku zbiegu prawa do dodatków za pracę w warunkach trudnych, uciążliwych, dodatek łącznie nie może przekroczyć 20% stawki godzinowej wynagrodzenia zasadniczego nauczyciela kontraktowego.

4. Dodatki za warunki pracy ustala w formie pisemnej dla nauczycieli dyrektor, a dla dyrektora Wójt.

Rozdział 6

Wynagrodzenie za godziny ponadwymiarowe i godziny doraźnych zastępstw

§ 8. 1. Wynagrodzenie za jedną godzinę ponadwymiarową nauczyciela oblicza się dzieląc przyznaną nauczycielowi stawkę wynagrodzenia zasadniczego, przez miesięczną liczbę godzin obowiązkowego wymiaru zajęć, ustalonego dla rodzaju zajęć dydaktycznych, wychowawczych lub opiekuńczych realizowanych w ramach godzin ponadwymiarowych nauczyciela. Jeżeli praca w godzinach ponadwymiarowych została zrealizowana w warunkach uprawniających do dodatku za warunki pracy do wynagrodzenia dodaje się kwotę należnego dodatku za warunki pracy.

2. Wynagrodzenie za jedną godzinę doraźnego zastępstwa oblicza się z zastrzeżeniem ust. 3, w sposób określony w ust. 1.

3. Dla nauczycieli realizujących tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin ustalony na podstawie art. 42 ust. 4a – Karty Nauczyciela, wynagrodzenie za jedną godzinę doraźnego zastępstwa realizowanego na zasadach, o których mowa w ust. 2, oblicza się, dzieląc przyznaną nauczycielowi stawkę wynagrodzenia zasadniczego, przez miesięczną liczbę godzin obowiązkowego wymiaru godzin. Jeżeli praca w godzinach doraźnego zastępstwa została zrealizowana w warunkach uprawniających do dodatku za warunki pracy do wynagrodzenia dodaje się kwotę należnego dodatku za warunki pracy.

4. Miesięczną liczbę obowiązkowego wymiaru godzin nauczyciela, o której mowa w ust. 1 i 3, ustala się mnożąc odpowiedni tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin przez 4,16 z zaokrągleniem do pełnych godzin w ten sposób, że czas zajęć do 0,5 godziny pomija się, a co najmniej 0,5 godziny liczy się za pełną godzinę.

Rozdział 7

Postanowienia końcowe

§ 9. Projekt regulaminu został uzgodniony przez właściwe organizacje związkowe w trybie art. 30 ust. 6a Karty Nauczyciela.

§ 10. Traci moc uchwała NR XXII/127/08 Rady Gminy w Trzebiechowie z dnia 19 grudnia 2008r. w sprawie regulaminu przyznawania dodatków i innych elementów wynagradzania nauczycieli zatrudnionych w placówkach oświatowych prowadzonych przez Gminę Trzebiechów na rok 2009 (Dz. Urz. Woj. Lubuskiego Nr 4, poz. 130).

§ 11. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubuskiego z mocą od dnia 1 stycznia 2010r.

Przewodniczący Rady
Krzysztof Okińczyc

2216

UCHWAŁA NR XXIX/208/09 RADY MIEJSKIEJ W BYTOMIU ODRZAŃSKIM

z dnia 18 grudnia 2009r.

w sprawie zmiany uchwały w sprawie ustalenia wysokości stawek podatku od nieruchomości

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 8, art. 40 ust. 1, art. 42 ustawy z dnia 8 marca 1990r. samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) oraz art. 5 ust. 1, ust. 2, ust. 3, art. 6 ust. 12, art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2006r. Nr 121, poz. 844 ze zm.) i w związku z obwieszczeniem Ministra Finansów z dnia 3 sierpnia 2009r. w sprawie wysokości górnych granic stawek kwotowych w podatkach i opłatach lokalnych (M. P. Nr 52, poz. 742) uchwala się, co następuje:

§ 1. W uchwale Nr XXVIII/199/09 Rady Miejskiej w Bytomiu Odrzańskim z dnia 23 października 2009r. w sprawie ustalenia wysokości stawek podatku od nieruchomości wprowadza się następującą zmianę:

§ 3. otrzymuje brzmienie:

„1. Zarządza się pobór podatku od nieruchomości w drodze inkasa od osób fizycznych zamieszkałych na terenie wsi.

2. Pobór inkasa realizowany będzie przez sołtysów wsi:

1. Bodzów - Grażyną Stępień

2. Bonów - Jana Nogajczyka

3. Bycz - Jana Najdka

4. Drogomil - Lidie Wronowską

5. Królikowice - Piotra Domagałę

6. Małaszowice - Józefa Guziora

7. Popowo - Andrzeja Nowaczyka

8. Tarnów Bycki - Zygmunta Gizę

9. Wierzbnica - Dariusza Rogowicza

3. Ustala się wynagrodzenie w wysokości 8% od pobranych należności.”

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Bytomia Odrzańskiego.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubuskiego.

Przewodniczący Rady
Andrzej Chimielewski

2217

UCHWAŁA NR XLVII/289/2009 RADY MIEJSKIEJ W WITNICY

z dnia 18 grudnia 2009r.

**w sprawie zmiany uchwały Nr XLVI/279/2009 Rady Miejskiej w Witnicy z dnia 26 listopada 2009r.
w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości oraz zwolnień z tego podatku
w Gminie Witnica na 2010r.**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) oraz na podstawie art. 5 ust. 1 i art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2006r. Nr 121, poz. 844 z późn. zm.) uchwała się, co następuje:

§ 1. W uchwale Nr XLVI/279/2009 Rady Miejskiej w Witnicy z dnia 26 listopada 2009r. w sprawie określenia stawek podatku od nieruchomości oraz zwolnień z tego podatku w Gminie Witnica na 2010 rok wprowadza się następujące zmiany:

1. w § 1 dodaje się punkt 6, który otrzymuje brzmienie:

„od obór i stodół w części nie zajętej na prowadzenie działalności gospodarczej i na prowadze-

nie odpłatnej statutowej działalności pożytku publicznego przez organizacje pożytku publicznego – 1,00 zł od 1m² powierzchni użytkowej”.

§ 2. Pozostałe postanowienia uchwały nie ulegają zmianie.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta i Gminy Witnica.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubuskiego, a określone w niej stawki obowiązują od 1 stycznia 2010r. oraz podlega ogłoszeniu w sposób zwyczajowo przyjęty.

Przewodnicząca Rady
Krystyna Sikorska

2218

UCHWAŁA NR XXXIV/207/09 RADY MIEJSKIEJ W NOWYM MIASTECZKU

z dnia 22 grudnia 2009r.

**w sprawie zmiany uchwały Nr XXXIII/194/09 Rady Miejskiej w Nowym Miasteczku z dnia 3 grudnia 2009r.
w sprawie określenia wysokości stawek i zwolnień w podatku od środków transportowych**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tj. Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) oraz art. 10 ust. 1 i 3, art. 12 ust. 4 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2006r. Nr 121, poz. 844 ze zm.) uchwała się, co następuje:

§ 1. Do ww. uchwały wprowadza się następujące zmiany:

- 1) Skreśla się § 2 w brzmieniu

„Zwalnia się z podatku od środków transportowych autobusy stanowiące mienie komunalne o liczbie miejsc siedzących równej lub wyższej niż 30 przeznaczone na obsługę przewozów szkolnych”

i nadaje mu się nowe brzmienie

„§ 2. Zwalnia się z podatku od środków transportowych autobusy przeznaczone na obsługę przewozów szkolnych”.

- 2) Skreśla się załącznik Nr 2, o którym mowa w § 1 ust. 4 do ww. uchwały i nadaje mu się nowe brzmienie jak w załączniku Nr 1 do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Gminy i Miasta Nowe Miasteczko.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubuskiego i obowiązuje od 1 stycznia 2010r.

Przewodnicząca Rady
Joanna Zawiślak- Mendaluk

**Załącznik Nr 1
do uchwały Nr XXXIV/207/09
Rady Miejskiej w Nowym Miasteczku
z dnia 22 grudnia 2009r.**

Stawki podatku od środków transportowych od ciągnika siodłowego i balastowego przystosowanych do użytkowania łącznie z naczepą o dopuszczalnej masie całkowitej zespołu pojazdów równej lub wyższej niż 12 ton

Liczba osi i dopuszczalna masa całkowita zespołu pojazdów: ciągnik siodłowy + naczepa, ciągnik balastowy + przyczepa (w tonach)		Stawka podatku (w złotych)	
nie mniej niż	mniej niż	oś jezdna (osie jezdne) z zawieszeniem pneumatycznym lub zawieszeniem uznanym za równoważne	inne systemy zawieszenia osi jezdnych
Dwie osie			
12	18	250,00	501,00
18	25	339,00	603,00
25	31	1.005,00	1.156,00
31	-	1.733,00	2.153,41
Trzy osie i więcej			
12	40	1.565,00	2.153,41
40	-	2.153,41	2.786,03

=====

2219

**UCHWAŁA NR XXXIV/208/09
RADY MIEJSKIEJ W NOWYM MIASTECZKU**

z dnia 22 grudnia 2009r.

w sprawie utraty mocy uchwały Nr XXII/125/08 Rady Miejskiej w Nowym Miasteczku z dnia 27 listopada 2008r. dotyczącej obniżenia ceny skupu żyta stanowiącej podstawę obliczenia podatku rolnego

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tj. Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) oraz art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984r. o podatku rolnym (t.j. Dz. U. z 2006r. Nr 136, poz. 969 ze zm.) uchwala się, co następuje:

§ 1. Traci moc uchwała Rady Miejskiej w Nowym Miasteczku Nr XXII/125/08 z dnia 27 listopada 2008r. w sprawie obniżenia ceny skupu żyta stanowiącej podstawę obliczenia podatku rolnego.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Gminy i Miasta Nowe Miasteczko.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubuskiego, a określone nią regulacje obowiązują od 1 stycznia 2010r.

Przewodnicząca Rady
Joanna Zawisłak- Mendaluk

2220

UCHWAŁA NR 238/09 KOLEGIUM REGIONALNEJ IZBY OBRACHUNKOWEJ W ZIELONEJ GÓRZE

z dnia 23 grudnia 2009r.

Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 11 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 7 października 1992r. o regionalnych izbach obrachunkowych (t. j. Dz. U. z 2001r. Nr 55, poz. 577 ze zm.) oraz art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (t. j. Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) po zbadaniu uchwały Nr XXXI199/09 Rady Miasta Gozdnicy z dnia 30 listopada 2009r. w sprawie podatku od nieruchomości na terenie gminy Gozdnica oraz zwolnień z tego podatku Kolegium Izby stwierdza:

- nieważność wyrażenia „budowle” - zamieszczonego w § 2 pkt 2 przedmiotowej uchwały - z powodu jego sprzeczności z art. 7 ust. 3 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2006r. Nr 121, poz. 844 ze zm.).

UZASADNIENIE

Uchwała Nr XXX/199/09 Rady Miasta Gozdnicy z dnia 30 listopada 2009r. w sprawie podatku od nieruchomości na terenie gminy Gozdnica oraz zwolnień z tego podatku wpłynęła do Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze 7 grudnia 2009r.

W § 2 pkt 2 badanej uchwały Rada Miasta wprowadziła następującą regulację:

„Zwalnia się od podatku od nieruchomości:

- grunty, budynki lub ich części oraz budowle zajęte na potrzeby działalności kulturalnej, sportowej, przeciwpożarowej, pomocy społecznej oraz celów cmentarne - za wyjątkiem tych części, które są wykorzystywane na prowadzenie działalności gospodarczej”.

Zgodnie z art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (j. t. Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591) do wyłącznej właściwości rady gminy należy podejmowanie uchwał w sprawach podatków i opłat w granicach określonych w odrębnych ustawach. Podstawą prawną do zastosowania zwolnienia z podatku od nieruchomości jest art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych zgodnie z którym rada gminy, w drodze uchwały,

może wprowadzić inne zwolnienia przedmiotowe niż określone w ustawie. Zakres przedmiotowego zwolnienia musi być sytuowany w ramach dyspozycji art. 2 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, stanowiącej iż opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub objekty budowlane;

- 1) grunty;
- 2) budynki lub ich części;
- 3) budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Budowle, o których mowa w § 2 pkt 2 przedmiotowej uchwały w świetle art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości i nie mogą być przedmiotem zwolnienia z tego podatku. Stąd też określenie przez Radę Miasta zwolnienia budowli, które nie są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej uznać należy za bezprzedmiotowe i nie znajdujące podstaw prawnych w art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Jednocześnie Kolegium zwraca uwagę, iż w § 3 ust. 2 wskazane jest odniesienie się do pkt 9 - 11 Wytocznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw (Dz. Urz. UE C 244 z 1 października 2004r.).

Biorąc pod uwagę powyższe Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze orzekło jak w sentencji niniejszej uchwały.

Na uchwałę Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze, w zakresie orzeczonej nieważności postanowień badanej uchwały - służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp., wniesiona za pośrednictwem tut. Kolegium, w terminie 30 dni od dnia doręczenia uchwały.

Przewodniczący Rady
Andrzej Skibiński

2221

UCHWAŁA NR 239/09 KOLEGIUM REGIONALNEJ IZBY OBRACHUNKOWEJ W ZIELONEJ GÓRZE

z dnia 23 grudnia 2009r.

Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 11 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 7 października 1992r. o regionalnych izbach obrachunkowych (t. j. Dz. U. z 2001r. Nr 55, poz. 577 ze zm.) oraz art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (t. j. Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) po zbadaniu uchwały Nr XXXII/185/09 Rady Gminy Pszczew z dnia 3 grudnia 2009r. w sprawie ustalenia wysokości stawek podatku od nieruchomości na terenie gminy Pszczew oraz zwolnień z tego podatku Kolegium Izby stwierdza:

- nieważność przedmiotowej uchwały w części dotyczącej § 2 ust. 3 uchwały, z powodu jego sprzeczności z art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2006r. Nr 121, poz. 844 z późn. zm.) w związku z art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.).

UZASADNIENIE

Uchwała Nr XXXII/185/09 Rady Gminy Pszczew z dnia 3 grudnia 2009r. w sprawie ustalenia wysokości stawek podatku od nieruchomości na terenie gminy Pszczew oraz zwolnień z tego podatku wpłynęła do Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze 11 grudnia 2009r.

W § 2 ust. 3 badanej uchwały Rada Gminy postanowiła zwolnić z podatku od nieruchomości:

„ – nieruchomości lub ich części stanowiące mienie gminne, które nie zostały oddane w zarząd, użytkowanie wieczyste, użytkowanie, dzierżawę, najem, użyczenie bądź pod innym tytułem albo nie zostały objęte w bezumowne posiadanie przez osoby prawne, osoby fizyczne lub jednostki organizacyjne oraz spółki nie mające osobowości prawnej”.

Zgodnie z art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (j. t. Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) do wyłącznej właściwości rady gminy należy podejmowanie uchwał w sprawach podatków i opłat w granicach określonych w odrębnych ustawach. Podstawą prawną do zastosowania zwolnienia z podatku od nieruchomości jest art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych zgodnie z którym rada gminy, w drodze uchwały, może wprowadzić inne zwolnienia przedmiotowe niż określone w ust. 1 oraz w art. 10 ust. 1

ustawy z dnia 2 października 2003r. o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych i niektórych ustaw”. Oznacza to zatem, że wprowadzane w uchwałach rad gmin jakiegokolwiek zwolnienia w podatku od nieruchomości mogą mieć jedynie charakter przedmiotowy, tj. odnosić się wyłącznie do przedmiotu opodatkowania, a nie do określonych kategorii podatników (zwolnienie podmiotowe).

Zgodnie z art. 217 Konstytucji nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy.

Wprowadzone przez Radę Gminy zwolnienia zawarte w § 2 ust. 3 uchwały dotyczą wprawdzie przedmiotu opodatkowania w podatku od nieruchomości, równocześnie odnosząc je do określonych kategorii podatników tj. gminy - jest zwolnieniem o charakterze przedmiotowo-podmiotowym. Powyższy pogląd co do niemożliwości wprowadzenia zwolnień przedmiotowo-podmiotowych znalazł potwierdzenie w orzecznictwie sądowno - administracyjnym (por. wyroki NSA w Warszawie z dnia 5 stycznia 2005r., sygn. Akt FSK 961/04, I SA/Wr 77/05 z dnia 19 maja 2005r., I SA/Go 274/09 z 18 czerwca 2009r.). Należy pokreślić, iż zarówno Konstytucja jak i ustawa o podatkach i opłatach lokalnych nie daje gminie uprawnienia do stanowienia zwolnień podatkowych innych niż przedmiotowe. Zwolnienia podatkowe o charakterze podmiotowym są zastrzeżone do regulacji ustawowych.

Biorąc pod uwagę powyższe Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze orzekło jak w sentencji niniejszej uchwały.

Na uchwałę Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze, w zakresie orzeczonej nieważności postanowień badanej uchwały - służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp., wniesiona za pośrednictwem tut. Kolegium, w terminie 30 dni od dnia doręczenia uchwały.

Przewodniczący Kolegium
Andrzej Skibiński

2222

UCHWAŁA NR 240/09 KOLEGIUM REGIONALNEJ IZBY OBRACHUNKOWEJ W ZIELONEJ GÓRZE

z dnia 23 grudnia 2009r.

Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 11 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 7 października 1992r. o regionalnych izbach obrachunkowych (j. t. Dz. U. z 2001r. Nr 55, poz. 577 ze zm.) oraz art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (j. t. Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze, po przeprowadzeniu postępowania nadzorczego w przedmiocie zgodności z prawem uchwały Nr XXXVII/217/09 Rady Miasta i Gminy w Sulęcinie z dnia 26 listopada 2009r. w sprawie wprowadzenia opłaty od posiadania psów, wysokości stawek tej opłaty, zasad jej ustalania i poboru, terminów płatności, zarządzenia poboru opłaty w drodze inkasa, określenia inkasentów, wysokości wynagrodzenia za inkaso ora zwolnień z opłaty stwierdza;

- nieważność § 3 pkt 2 badanej uchwały z powodu jego sprzeczności z art. 7 i 217 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997r. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.) w zw. z art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jedno Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) oraz z art. 19 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jedno Dz. U. z 2006r. Nr 121, poz. 844 ze zm.).

UZASADNIENIE

Przedmiotowa uchwała wpłynęła do tut. Izby w dniu 8 grudnia 2009r.

Oceniając zgodność jej postanowień z przepisami prawa, Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze ustaliło, że zapis dokonany w § 3 pkt 2 badanej uchwały o treści:

„Zwalnia się z opłaty posiadanie jednego psa przez rencistów i emerytów prowadzących samodzielne gospodarstwo domowe i oddzielnie zamieszkujących”

jest sprzeczny z przepisami prawa, mianowicie z art. 7 i 217 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997r. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.) w zw. z art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jedno Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) oraz z art. 19 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jedn. Dz. U. z 2006r. Nr 121, poz. 844 ze zm.).

Zgodnie z powołanym wyżej przepisem art. 7 ustawy Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej, organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Wywiedziona z przepisu prawa norma

prawna jest podstawą dla działania upoważnionego w tym przepisie organu, więc każde działanie władzy publicznej musi znajdować umocowanie w przepisach prawa upoważniających do podjęcia danego aktu prawnego.

Z kolei art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy o samorządzie gminnym stanowi o tym, że do wyłącznej właściwości rady gminy należy podejmowanie uchwał w sprawach podatków i opłat, jednakże organ stanowiący ma to czynić w granicach określonych w ustawach. Przy czym należy wskazać, że do działalności organów w sferze zobowiązań publiczno - prawnych nie stosuje się zasady „co nie jest zakazane jest dozwolone” lecz „dozwolone jest tylko to, co prawo wyraźnie przewiduje”.

Stosownie do brzmienia art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej nakładanie podatków i innych danin publicznych, określanie podmiotów i przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy. W odniesieniu do zwolnienia z opłaty od posiadania psów z powołaną wyżej regulacją ma bezpośredni związek art. 18 a ust. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych, określający ustawowy katalog zwolnień, a w 19 pkt 3 ww. ustawy dający kompetencję radzie gminy do wprowadzenia innych zwolnień przedmiotowych niż wymienione w ustawie zwolnienia przedmiotowe od opłat lokalnych.

Zatem z art. 19 pkt 3 tej ustawy wynika wprost, że rada gminy może wprowadzić inne zwolnienia przedmiotowe niż wynikające z mocy ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, a określone w art. 18a ust. 2. Wprowadzane zwolnienia w opłacie od posiadania psów nie mogą mieć charakteru ulgi ani też mieć charakteru przedmiotowo - podmiotowego, a jedynie przedmiotowy.

Rada Miasta i Gminy w Sulęcinie nie miała więc kompetencji do wprowadzenia zwolnień podmiotowych (wskazując na emerytów i rencistów) w, ponieważ art. 19 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych dopuszcza możliwość wprowadzenia zwolnień z w/w opłaty jedynie o charakterze przedmiotowym, a nie podmiotowo - przedmiotowym. Tym samym konstrukcja zwolnień w zakresie przedmiotowej opłaty od posiadania psa musi opierać się nie na właścicielu psa lecz na przedmiocie opodatkowania.

Ustanowienie przez Radę Miasta i Gminy w Sulęcinie zwolnienia z opłaty od posiadania psa o charakterze podmiotowym musi być uznane za istotne naruszenie prawa.

Uwzględniając powyższe orzeczono jak w sentencji niniejszej uchwały.

Na niniejszą uchwałę Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze, w zakresie stwierdzenia nieważności postanowień badanej uchwały - służy Gminie prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzo-

wie Wilkp., za pośrednictwem tut. Kolegium, w terminie 30 dni od dnia doręczenia uchwały.

Przewodniczący Kolegium
Andrzej Skibiński

=====

2223

UCHWAŁA NR 243/09 KOLEGIUM REGIONALNEJ IZBY OBRACHUNKOWEJ W ZIELONEJ GÓRZE

z dnia 23 grudnia 2009r.

Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 11 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 7 października 1992r. o regionalnych izbach obrachunkowych (j. t. Dz. U. z 2001r. Nr 55, poz. 577 z późn. zm.) oraz art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (j. t. Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze, po przeprowadzeniu postępowania nadzorczego w przedmiocie zgodności z prawem uchwały Nr XXV/155/09 Rady Gminy Tuplice z dnia 26 listopada 2009r. w sprawie zwolnień w podatku od nieruchomości na terenie gminy Tuplice stwierdza:

- nieważność uchwały w całości - z powodu sprzeczności z art. 7 i art. 217 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997r. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.) oraz art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (j. t. Dz. U. z 2006r. Nr 121, poz. 844 z późn. zm.).

UZASADNIENIE

Przedmiotowa uchwała została doręczona tut. Izbie w dniu 7 grudnia 2009r.

Oceniając zgodność postanowień badanej uchwały z przepisami prawa, Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze ustaliło, że na podstawie postanowień § 1 uchwały - organ stanowiący Gminy zwolnił od tego podatku:

- 1) „nieruchomości lub ich części, grunty oraz budowle stanowiące mienie komunalne gminy Tuplice, które nie zostały oddane w zarząd (z wyłączeniem oddanych w trwały zarząd dla jednostek podległych gminie) użytkowanie wieczyste, użytkowanie, dzierżawę, najem, użyczenie albo nie zostały objęte w bezumowne posiadanie;
- 2) grunty wraz z budynkami stanowiące mienie komunalne gminy Tuplice przeznaczone na prowadzenie działalności w zakresie ochrony przeciwpożarowej”.

Postanowienia te są sprzeczne z art. 7 i art. 217 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997r. Konstytucja Rzeczy-

pospolitej Polskiej oraz art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (j. t. Dz. U. z 2006r. Nr 121, poz. 844 z późn. zm.).

Zgodnie z powołanym wyżej przepisem art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa.

Na podstawie art. 217 Konstytucji RP - nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy.

Jeżeli chodzi o stanowienie przepisów miejscowego prawa podatkowego, przez organy stanowiące gmin - uszczegółowienie i rozwinięcie regulacji wynikającej z zasady ustrojowej wyrażonej w art. 7 Konstytucji RP wywieść można - z art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy o samorządzie gminnym.

Przepis ten stanowi, że do wyłącznej właściwości rady gminy należy podejmowanie uchwał w sprawach podatków i opłat, w granicach określonych w odrębnych ustawach.

Granice dopuszczalności działania organu stanowiącego gminy w tym zakresie wyznacza ustawa z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych, która stanowi w art. 7 ust. 3, że rada gminy, w drodze uchwały może wprowadzić inne zwolnienia przedmiotowe, niż określone w ust. 1 tego przepisu oraz w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 2 października 2003r. o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych i niektórych ustaw.

Oznacza to, że wprowadzane na podstawie uchwał rad gmin zwolnienia w podatku od nieruchomości mogą odnosić się wyłącznie do przedmiotu opodatkowania - a nie do określonych kategorii podatników.

Stanowisko takie potwierdza orzecznictwo sądów administracyjnych, z którego wynika, że organ stanowiący gminy nie może uchwałami wprowadzać zwolnień wskazujących wprost na podmioty zwalniane z podatku od nieruchomości (wyrok NSA w Warszawie z dnia 5 stycznia 2005r., FSK 961/04;

wyrok WSA w Gorzowie Wlkp. z dnia 18 czerwca 2009r., o sygn. akt I SA/Go 274/09, Lex Nr 510667).

Zwolnienia wprowadzone przez Radę Gminy Tuplice dotyczyły wprawdzie przedmiotów opodatkowania - jednocześnie jednak odnosiły się do określonej kategorii podatników, w tym przypadku - do Gminy Tuplice, stając się zwolnieniem o charakterze przedmiotowo - podmiotowym, sprzecznym z upoważnieniem wynikającym z art. 7 ust. 3 powołanej wyżej ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Należy podkreślić, że Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej ani powołana wyżej ustawa o podatkach i opłatach lokalnych - nie daje gminie uprawnienia do stanowienia zwolnień podatkowych innych niż

przedmiotowe.

Zwolnienia podatkowe o charakterze podmiotowym - zastrzeżone są do regulacji ustawowych.

Na niniejszą uchwałę Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze - służy Gminie prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp., za pośrednictwem tut. Kolegium, w terminie 30 dni od daty doręczenia uchwały.

Przewodniczący Kolegium
Andrzej Skibiński

=====

2224

UCHWAŁA NR 245/09 KOLEGIUM REGIONALNEJ IZBY OBRACHUNKOWEJ W ZIELONEJ GÓRZE

z dnia 23 grudnia 2009r.

Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 11 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 7 października 1992r. o regionalnych izbach obrachunkowych (j. t. Dz. U. z 2001r. Nr 55, poz. 577 z późn. zm.) oraz art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (j. t. Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze, po przeprowadzeniu postępowania nadzorczego w przedmiocie zgodności z prawem uchwały Nr XXXIII/203/09 Rady Gminy Stare Kurowo z dnia 25 listopada 2009r. w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości oraz zwolnień z tego podatku na terenie gminy Stare Kurowo, stwierdza:

- nieważność w całości § 2 uchwały Nr XXXIII/203/09 Rady Gminy Stare Kurowo z dnia 25 listopada 2009r. w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości oraz zwolnień z tego podatku na terenie gminy Stare Kurowo, jako sprzecznego z art. 7, art. 217 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997r. Konstytucja RP (Dz. U. Nr 78, poz. 483) w zw. z art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) oraz z dyspozycją art. 7 ust. 3 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 1, 2 i 3 i art. 1a ust. 1 pkt 1, 2, 4 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jedno Dz. U. z 2006r. Nr 121, poz. 844 z późn. zm.).

UZASADNIENIE

Przedmiotowa uchwała wpłynęła do Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze w dniu 3 grudnia 2009r.

Oceniając zgodność jej postanowień z przepisami prawa, Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze ustaliło, że zapis dokonany

w § 2 przedmiotowej uchwały o treści:

Zwalnia się z podatku od nieruchomości:

- 1) obiekty i grunty użyteczności publicznej stanowiące własność gminy z wyłączeniem gruntów i obiektów wydzierżawionych na podstawie odrębnych umów;
- 2) budynki budowle i grunty będące we władaniu gminnych jednostek budżetowych i spółek ze 100% udziałem gminy służące im do realizacji zadań statutowych;
- 3) pozostałe budynki niemieszkalne położone na gruncie do 1ha fizycznego lub 1ha przeliczeniowego, służące wyłącznie działalności rolniczej, będące w posiadaniu podatników mających odrębne gospodarstwa rolne na innym terenie;
- 4) budynki niemieszkalne, nie używane przez osoby inne, stanowiące własność osób powyżej 70 roku życia, samotnie zamieszkałych;
- 5) 38% powierzchni pozostałych budynków zajmowanych przez emerytów i rencistów;
- 6) 30% powierzchni gruntów pozostałych zajmowanych przez emerytów i rencistów;
- 7) grunty położone pod napowietrznymi liniami energetycznymi, którymi zarządza Państwowe Gospodarstwo Leśne „Lasy Państwowe”

jest spreczny z dyspozycją art. 7, art. 217 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997r. Konstytucja RP (Dz. U. Nr 78, poz. 483) w zw. z art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) oraz z dyspozycją art. 7 ust. 3 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 1a pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jedn. Dz. U. z 2006r. Nr 121, poz. 844 z późn. zm.).

Zgodnie z powołanym wyżej przepisem art. 7 ustawy Konstytucja RP, organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Zatem wywieziona z przepisu prawa norma prawna jest podstawą dla działania upoważnionego w tym przepisie organu.

Uszczegółowienie i rozwinięcie regulacji wynikającej z zasady ustrojowej wyrażonej w art. 7 Konstytucji RP wywieść można natomiast jeżeli chodzi o stanowienie przepisów miejscowego prawa podatkowego przez organy stanowiące gmin wprost z art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy o samorządzie gminnym. To właśnie ten przepis stanowi bowiem, że do wyłącznej właściwości Rady Gminy należy podejmowanie uchwał w sprawach podatków i opłat jednakże organ stanowiący ma to czynić w granicach określonych w ustawach.

Zgodnie natomiast z art. 217 Konstytucji RP nakładanie podatków i innych danin publicznych, określanie podmiotów i przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy.

Granice dopuszczalności działania rady Gminy w tym zakresie wyznacza ustawa z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych.

Ustawa ta określa w art. 7 ust. 3, że organ stanowiący Gminy może wyłącznie w drodze uchwały wprowadzić inne niż określone w ust. 1 tego przepisu (a wynikające z ustawy) zwolnienia o charakterze wyłącznie przedmiotowym. Tym samym Rada Gminy nie może wprowadzać ani ulg ani zwolnień innych niż przedmiotowe.

Niedopuszczalne zatem są działania organu stanowiącego gminy, który w § 2 badanej uchwały nie tylko wprowadził zwolnienia o charakterze podmiotowo - przedmiotowym wskazując podmioty takie jak gmina, jednostki budżetowe, spółki podatnicy podatku rolnego, osoby powyżej 70 roku życia, osoby samotnie zamieszkujące, emeryci, renciści, Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe. Nie można uznać również za dopuszczalne działań polegających na wprowadzeniu ulg w podatku od nieruchomości w § 2 pkt 5 i 6 badanej uchwały. Ulgi te polegały wprost na zmniejszeniu ciężaru podatkowego poprzez procentowe zmniejszenie powierzchni przyjętej jako podstawa ustalenia wysokości podatku.

Właśnie wystąpienie zwolnień przedmiotowo - podmiotowych oraz ulg podatkowych stało się przyczyną zakwestionowania przez Kolegium Izby zapisu przedmiotowej uchwały.

Trudno bowiem nie dostrzec podmiotu jakim są w kwestionowanym zapisie podmioty - podatnicy, którym udziela się zwolnień nie ze względu na przedmiot działalności ale ze względu na podmiot lub nawet jego cechy szczególne np. osoby powyżej 70 roku życia.

Nie sposób również nie zauważyć, że działania organu stanowiącego w § 2 pkt 5 i 6 mają charakter ulgi podatkowej, której organ stanowiący gminy stosować nie może, zgodnie z art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

W świetle utrwalonego orzecznictwa Rada Gminy nie może uchwałami wprowadzać tego typu zwolnień wskazujących wprost na podmioty zwalniane z podatku od nieruchomości. Rada w procesie uchwałodawczym winna raczej koncentrować się na zwalnianym przedmiocie tj. gruncie, budynku, mieściu, budowli, mając na uwadze nie podmiot korzystający - podatnika ale sposób faktycznego przedmiotowego jego wykorzystania.

M.in. WSA w Gorzowie Wielkopolskim w wyroku z dnia 27 listopada 2008r. (I SA/Go 876/08) wskazał, że art. 7 ust. 3 dopuszcza jedynie wprowadzanie zwolnień (vide nie ulg) w podatku od nieruchomości o charakterze przedmiotowym. Na podobnym stanowisku stoi NSA w wyroku z dnia 14 sierpnia 2007r. (II FSK 909/06) wskazując, że na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, rada gminy może wprowadzać wyłącznie zwolnienia o charakterze przedmiotowym, nie zaś o charakterze przedmiotowo - podmiotowym. Na podobnym stanowisku stanął również WSA w Poznaniu wskazując, że wszystkie zwolnienia z art. 7 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych mają charakter przedmiotowy, niezależnie czy są one dokonywane z mocy ustawy, czy na podstawie decyzji organu stanowiącego gminy wyrażonej w uchwale - wyrok WSA z dnia 21 lutego 2006r. (I SA/Po 820/04).

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji niniejszej uchwały.

Na niniejszą uchwałę Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze, w zakresie stwierdzenia nieważności postanowień badanej uchwały - służy Gminie prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp., za pośrednictwem tut. Kolegium, w terminie 30 dni od daty doręczenia uchwały.

Przewodniczący Kolegium
Andrzej Skibiński

2225

UCHWAŁA NR 246/09 KOLEGIUM REGIONALNEJ IZBY OBRACHUNKOWEJ W ZIELONEJ GÓRZE

z dnia 23 grudnia 2009r.

Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 11 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 7 października 1992r. o regionalnych izbach obrachunkowych (j. t. Dz. U. z 2001r. Nr 55, poz. 577 z późn. zm.) oraz art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (j. t. Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze, po przeprowadzeniu postępowania nadzorczego w przedmiocie zgodności z prawem uchwały Nr XXI/188/09 Rady Gminy Bogdaniec z dnia 24 listopada 2009r. w sprawie ustalenia wysokości stawek podatku od środków transportowych stwierdza:

- nieważność w całości § 2 uchwały Nr XXI/188/09 Rady Gminy Bogdaniec w sprawie ustalenia wysokości stawek podatku od środków transportowych jako sprzecznego z art. 7 i 217 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997r. Konstytucja RP (Dz. U. Nr 78, poz. 483) w zw. z art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) oraz z dyspozycją art. 12 ust. 4 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jedn. Dz. U. z 2006r. Nr 121, poz. 844 z późn. zm.).

UZASADNIENIE

Przedmiotowa uchwała została doręczona tut. Izbie w dniu 3 grudnia 2009r. Oceniając zgodność jej postanowień z przepisami prawa, Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze ustaliło, że zapis dokonany w § 2 przedmiotowej uchwały o treści:

Zwalnia się z podatku od środków transportowych: środki transportowe stanowiące własność gminy jest sprzeczny z dyspozycją art. 7 i 217 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997r. Konstytucja RP (Dz. U. Nr 78, poz. 483) w zw. z art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) oraz z dyspozycją art. 12 ust. 4 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jedn. Dz. U. z 2006r. Nr 121, poz. 844 z późn. zm.).

Zgodnie z powołanym wyżej przepisem art. 7 ustawy Konstytucja RP, organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Zatem wywieziona z przepisu prawa norma prawna jest podstawą dla działania upoważnionego w tym przepisie organu.

Uszczegółowienie i rozwinięcie regulacji wynikającej z zasady ustrojowej wyrażonej w art. 7 Konstytucji RP wywieść można natomiast jeżeli chodzi o stanowienie przepisów miejscowego prawa podatkowego przez organy stanowiące gmin wprost z art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy o samorządzie gminnym. To właśnie ten przepis stanowi bowiem, że do wyłącznej właściwości Rady Gminy należy podejmowanie uchwał w sprawach podatków i opłat jednakże organ stanowiący ma to czynić w granicach określonych w ustawach.

Zgodnie natomiast z art. 217 Konstytucji RP nakładanie podatków i innych danin publicznych, określanie podmiotów i przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy.

Granicę dopuszczalności działania rady gminy w tym zakresie wyznacza ustawa z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych.

Ustawa ta określa w art. 12 ust. 4, że rada gminy może wprowadzić inne zwolnienia przedmiotowe niż wynikające z mocy ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, a określone w art. 12 ust. 1.

Zatem wprost z ustawy wynika, że wprowadzane zwolnienia w podatku od środków transportowych nie mogą mieć charakteru ulgi podatkowej ani też mieć charakteru przedmiotowo - podmiotowego, a jedynie przedmiotowy.

W świetle tej regulacji wskazanie jako korzystających ze zwolnienia środków transportowych stanowiących własność gminy, a więc osoby prawnej, podmiotu prawa publicznego i prywatnego działającego poprzez swoje organy, uznać należy za niedopuszczalne w świetle nakazu wynikającego z normy art. 12 ust. 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych zwolnienie przedmiotowo-podmiotowe.

Na podobnym stanowisku stoi utrwalone orzecznictwo sądów administracyjnych. Dla przykładu NSA w niepublikowanym wyroku z dnia 14 sierpnia 2007r. (II FSK 910/06) wskazał, że na gruncie art. 217 Konstytucji RP oraz art. 12 ust. 1 i art. 12 ust. 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych rada gminy może wprowadzić wyłącznie zwolnienia o charakterze przedmiotowym, a nie podmiotowo - przedmiotowym. Tym samym konstrukcja zwolnień w zakresie podatku od środków transportowych musi opierać się nie właścicieli środka transportowego lecz na rodzaju środka transportowego korzystającego ze zwolnienia i jego przedmiotowym przeznaczeniu.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji niniejszej uchwały.

Na niniejszą uchwałę Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze, w zakresie stwierdzenia nieważności postanowień badanej uchwały - służy Gminie prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzo-

wie Wilk., za pośrednictwem tut. Kolegium, w terminie 30 dni od daty doręczenia uchwały.

Przewodniczący Kolegium
Andrzej Skibiński

=====

2226

UCHWAŁA NR 247/09 KOLEGIUM REGIONALNEJ IZBY OBRACHUNKOWEJ W ZIELONEJ GÓRZE

z dnia 23 grudnia 2009r.

Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 11 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 7 października 1992r. o regionalnych izbach obrachunkowych (j. t. Dz. U. z 2001r. Nr 55, poz. 577 z późn. zm.) oraz art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (j. t. Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze, po przeprowadzeniu postępowania nadzorczego w przedmiocie zgodności z prawem uchwały Nr 211/XXXIII/09 Rady Miejskiej w Cybince z dnia 20 listopada 2009r. w sprawie zwolnień w podatku od nieruchomości na terenie miasta i gminy Cybinka stwierdza:

- nieważność w części § 2 ust. 1 pkt 2 uchwały Nr 211/XXXIII/09 Rady Miejskiej w Cybince z dnia 20 listopada 2009r. w sprawie zwolnień w podatku od nieruchomości na terenie miasta i gminy Cybinka jako sprzecznego z art. 7, art. 217 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997r. Konstytucja RP (Dz. U. Nr 78, poz. 483) w zw. z art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jedno Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) oraz z dyspozycją art. 7 ust. 3 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 1 i 2 i art. 1a ust. 1 pkt 1, 3 i 4 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jedn. Dz. U. z 2006r. Nr 121, poz. 844 z późn. zm.).

UZASADNIENIE

Przedmiotowa uchwała wpłynęła do regionalnej izby Obrachunkowej w Zielonej Górze w dniu 30 listopada 2009r.

Oceniając zgodność jej postanowień z przepisami prawa, Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze ustaliło, że zapis dokonany w § 1 pkt 2 przedmiotowej uchwały o treści:

„Zwalnia się z podatku od nieruchomości: budynki lub ich części oraz grunty zajęte na potrzeby jednostek budżetowych, zakładów budżetowych, powiązanych z budżetem gminy za wyjątkiem jednostek zwolnionych ustawowo oraz budynków lub ich części oraz gruntów zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej”

jest sprzeczny z dyspozycją art. 7, art. 217 ustawy

z dnia 2 kwietnia 1997r. Konstytucja RP (Dz. U. Nr 78, poz. 483) w zw. z art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990 . o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) oraz z dyspozycją art. 7 ust. 3 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 1a pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jedn. Dz. U. z 2006r. Nr 121, poz. 844 z późn. zm.).

Zgodnie z powołanym wyżej przepisem art. 7 ustawy Konstytucja RP, organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Zatem wywieziona z przepisu prawa norma prawna jest podstawą dla działania upoważnionego w tym przepisie organu.

Uszczegółowienie i rozwinięcie regulacji wynikającej z zasady ustrojowej wyrażonej w art. 7 Konstytucji RP wywieść można natomiast jeżeli chodzi o stanowienie przepisów miejscowego prawa podatkowego przez organy stanowiące gmin wprost z art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy o samorządzie gminnym. To właśnie ten przepis stanowi bowiem, że do wyłącznej właściwości rady gminy należy podejmowanie uchwał w sprawach podatków i opłat jednakże organ stanowiący ma to czynić w granicach określonych w ustawach.

Zgodnie natomiast z art. 217 Konstytucji RP nakładanie podatków i innych danin publicznych, określanie podmiotów i przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy.

Granice dopuszczalności działania rady gminy w tym zakresie wyznacza ustawa z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych.

Ustawa ta określa w art. 7 ust. 3, że organ stanowiący Gminy może wyłącznie w drodze uchwały wprowadzić inne niż określone w ust. 1 tego przepisu (a wynikające z ustawy) zwolnienia o charakterze wyłącznie przedmiotowym. Tym samym rada gminy nie może wprowadzać ani ulg ani zwolnień innych niż przedmiotowe.

Właśnie wystąpienie zwolnień przedmiotowo – podmiotowych stało się przyczyną zakwestionowania przez Kolegium Izby zapisu przedmiotowej uchwały.

Trudno bowiem nie dostrzec podmiotu jakimi są jednostki budżetowe, zakłady budżetowe, powiązane z budżetem gminy za wyjątkiem jednostek zwolnionych ustawowo oraz budynków lub ich części oraz gruntów zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej. W tak sformułowanym zwolnieniu dostrzec można bowiem wprost podmioty uprawnione do korzystania z niego nie ze względu na przedmiot działalności ale rodzaj podmiotów zwolnionych - jednostki budżetowe, zakłady budżetowe.

W świetle utrwalonego orzecznictwa Rada Gminy nie może uchwałami wprowadzać tego typu zwolnień wskazujących wprost na podmioty zwalniane z podatku od nieruchomości. Rada w procesie uchwałodawczym winna raczej koncentrować się na zwalnianym przedmiocie tj. gruncie, budynku, mieśniu, budowli, mając na uwadze nie podmiot korzystający - podatnika ale sposób faktycznego przedmiotowego jego wykorzystania.

M.in. WSA w Gorzowie Wielkopolskim w wyroku z dnia 27 listopada 2008r. (I SA/Go 876/08) wskazał, że art. 7 ust. 3 dopuszcza jedynie wprowadzanie zwolnień (vide nie ulg) w podatku od nieruchomości o charakterze przedmiotowym. Na podobnym stanowisku stoi NSA w wyroku z dnia 14 sierpnia 2007r. (II FSK 909/06) wskazując, że na podstawie

art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, rada gminy może wprowadzać wyłącznie zwolnienia o charakterze przedmiotowym, nie zaś o charakterze przedmiotowo - podmiotowym. Na podobnym stanowisku stanął również WSA w Poznaniu wskazując, że wszystkie zwolnienia z art. 7 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych mają charakter przedmiotowy, niezależnie czy są one dokonywane z mocy ustawy, czy na podstawie decyzji organu stanowiącego gminy wyrażonej w uchwale - wyrok WSA z dnia 21 lutego 2006r. (I SA/Po 820/04).

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji niniejszej uchwały.

Na niniejszą uchwałę Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze, w zakresie stwierdzenia nieważności postanowień badanej uchwały - służy Gminie prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp., za pośrednictwem tut. Kolegium, w terminie 30 dni od daty doręczenia uchwały.

Przewodniczący Kolegium
Andrzej Skibiński

2227

OBWIESZCZENIE KOMISARZA WYBORCZEGO W ZIELONEJ GÓRZE

z dnia 29 grudnia 2009r.

o nieprzeprowadzaniu wyborów uzupełniających do Rady Gminy Dąbie zarządzonych na dzień 14 lutego 2010r.

Na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 1 i 8 w związku z art. 108 ust. 2 i art. 193 ust. 2 i 4 ustawy z dnia 16 lipca 1998r. - Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw (Dz. U. z 2003r. Nr 159, poz. 1547 z późn. zm.¹⁾) Komisarz Wyborczy w Zielonej Górze podaje do publicznej wiadomości, że:

1. Wybory uzupełniające do Rady Gminy Dąbie, w okręgu wyborczym Nr 12, zarządzone na dzień 14 lutego 2010r. nie zostaną przeprowadzone w związku z tym, iż w wyznaczonym terminie zawiadomienia Komisarza Wyborczego w Zielonej Górze o utworzeniu komitetów wyborczych oraz o zamiarze zgłaszania list kandydatów na radnego (tj. do dnia 28 grudnia 2009r.) nie został zarejestrowany żaden komitet wyborczy.

2. Stosownie do zapisu art. 193 ust. 2 Ordynacji wyborczej, jeżeli w wyniku wyborów uzupełniających mandat powstaje nieobsadzony, wybory uzupełniające powtarza się między 6 a 9 miesiącem licząc od daty tych wyborów. Zgodnie z art. 193 ust. 4 Ordynacji wyborczej wyborów uzupełniających nie przeprowadza się, jeżeli ich data przypada-

łaby w okresie 6 miesięcy przed zakończeniem kadencji rad. W związku z zakończeniem kadencji rad w listopadzie 2010r. wybory uzupełniające do Rady Gminy Dąbie nie zostaną powtórzone, gdyż ich data przypadłaby w okresie krótszym niż 6 miesięcy przed zakończeniem kadencji.

3. Mandat radnego w okręgu wyborczym Nr 12 pozostaje nieobsadzony do końca kadencji.

4. Obwieszczenie podaje się do publicznej wiadomości i podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubuskiego.

Komisarz Wyborczy
Bogumił Hoszowski

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w D. U. z 2004r. Nr 25, poz. 219, Nr 102, poz. 1055 i Nr 167, poz. 1760, z 2005r. Nr 175, poz. 1457, z 2006r. Nr 17, poz. 128, Nr 34, poz. 242, Nr 146, poz. 1055, Nr 159, poz. 1127 i Nr 218, poz. 1592 z 2007r. Nr 25, poz. 162, Nr 48, poz. 327 i Nr 112, poz. 766, z 2008r. Nr 96, poz. 607 i Nr 180, poz. 1111 oraz z 2009r. Nr 213, poz. 1651 i poz. 1652.

2228

POROZUMIENIE NR 652/2009/PZD

z dnia 25 listopada 2009r.

Zawarte w Nowej Soli, pomiędzy

Powiatem Nowosolskim reprezentowanym przez Zarząd Powiatu, w imieniu którego działają:

1. Małgorzata Lachowicz - Murawska - Starosta Nowosolski,

2. Józef Suszyński - Wicestarosta

przy kontrasygnacie Skarbnika Powiatu - Ewy Matyła

a Gminą Nowa Sól – Miasto, w imieniu której działa:

Wadim Tyszkiewicz - Prezydent Miasta,

przy kontrasygnacie Bożesławy Korczyk - Giza - Skarbnika Miasta,

w sprawie wzajemnej współpracy i współdziałania w zakresie zimowego utrzymania dróg na terenie miasta Nowa Sól oraz udzielenia przez Powiat Nowosolski Gminie Nowa Sól - Miasto dotacji w celu realizacji powierzonego zadania.

§ 1. 1. Strony porozumienia uznają za celową wzajemną współpracę i współdziałanie w zakresie zimowego utrzymania dróg o łącznej długości 5.490m stanowiących ulice Zielonogórską, Staszica, Wojska Polskiego na terenie miasta Nowa Sól.

2. Powiat Nowosolski powierza, a Gmina Nowa Sól - Miasto przejmuje obowiązki w zakresie zimowego utrzymania obejmujące skrzyżowania dróg powiatowych z ulicami Zielonogórską, Staszica, Wojska Polskiego tj:

- Skrzyżowanie ul. Kamiennej z ul. Zielonogórską dł. - 33.00m,
- Skrzyżowanie ul. Chrobrego z ul. Zielonogórską dł. - 65.00m,
- Skrzyżowanie ul. Kościuszki z ul. Staszica dł. - 123,00m,
- Skrzyżowanie ul. Matejki z ul. Staszica dł. - 39.00m,
- Skrzyżowanie ul. Chałubińskiego z ul. Staszica dł. - 115,00m,
- Skrzyżowanie ul. 1-Maja z ul. Staszica dł. - 45,00m,
- Skrzyżowanie ul. Wojska Polskiego z ul. Staszica dł. - 55,00m,
- Skrzyżowanie ul. Krasińskiego z ul. Wojska Polskiego dł. - 25,00m o łącznej długości 500.00m.

§ 2. W celu realizacji zadania określonego w § 1, strony zgodnie ustalają następujące zasady:

- 1) zimowe utrzymanie dróg obejmować będzie okres od 15 listopada 2009r. do 31 marca

2010r.;

- 2) termin zakończenia zimowego utrzymania dróg może zostać skrócony do 15 marca 2010r. w przypadku dobrych warunków pogodowych;
- 3) termin rozpoczęcia zimowego utrzymania dróg może ulec opóźnieniu, ze względu na rozstrzygnięcie postępowania przetargowego;
- 4) w celu dokonania wyboru wykonawcy zimowego utrzymania dróg stosuje się tryb przetargu nieograniczonego;
- 5) udział każdej ze stron porozumienia w finansowaniu kosztów zimowego utrzymania dróg polegać będzie na udziale proporcjonalnym, wynikającym z długości odcinków właściwych dla danego zarządcy;
- 6) odpowiedzialność za ewentualne szkody na osobach i na majątku osób powstałe z powodu wadliwego wykonania usługi zimowego utrzymania dróg ponosi Wykonawca powyższej usługi.

§ 3. W celu realizacji zadania określonego w § 1, strony zgodnie ustalają następujące standardy zimowego utrzymania:

- 1) zimowe utrzymanie dróg ma zapewnić ciągłą przejezdność dróg;
- 2) zimowe utrzymanie dróg obejmuje jezdnię na całej jej długości i szerokości i polegać będzie na jej odśnieżaniu poprzez mechaniczne usuwanie śniegu oraz zwalczaniu śliskości zimowej poprzez jej zapobieganie i usuwanie za pomocą materiału uszorstniającego;
- 3) czas odśnieżania nie może przekroczyć 4 godzin od ustania opadów śniegu;
- 4) czas usuwania błota pośniegowego nie może przekroczyć 6 godzin od ustania opadów śniegu;
- 5) czas usuwania gołoledzi, szronu, szadzi nie może przekroczyć 3 godzin od stwierdzenia zjawiska;
- 6) czas usuwania lodowicy nie może przekroczyć 4 godzin od stwierdzenia zjawiska;
- 7) śliskość pośniegowa i gołoledź będzie likwidowana bez stosowania środków chemicznych, a jedynie przy zastosowaniu piasku;
- 8) środki chemiczne mogą być użyte do likwidacji śliskości pośniegowej i gołoledzi jedynie za zgodą Prezydenta Miasta Nowa Sól;
- 9) wykonawca jest zobowiązany do oczyszczenia z piasku jezdni dróg objętych zimowym utrzymaniem w ciągu 14 dni od dnia zakończenia zimowego utrzymania.

§ 4. W celu realizacji zadania określonego w § 1, strony zgodnie ustalają następujące zobowiązania:

- 1) Gmina Nowa Sól - Miasto:
  - a) opracowała Specyfikację Istotnych Warunków Zamówienia,
  - b) przeprowadziła procedurę przetargową i wybrała wykonawcę usługi,
  - c) podpisała umowę z wykonawcą, na kwotę ryczałtową 13.482,00zł brutto za miesięczne zimowe utrzymanie drogi o długości 5.490,00m oraz na kwotę ryczałtową 5.885,00zł za pozimowe sprzątanie powyższego odcinka drogi z piasku,
  - d) będzie nadzorowała wykonania usługi zimowego utrzymania,
  - e) zapewniła w budżecie środki finansowe na realizację porozumienia;
- 2) Powiat Nowosolski:
  - a) udzieli dotacji Gminie Nowa Sól-Miasto na sfinansowanie kosztów zimowego utrzymania, o którym mowa w § 1, w wysokości 1.227,87zł brutto miesięcznie wynikającej z proporcji długości odcinków dróg właściwych dla danego zarządcy. Za miesiąc listopad 2009r. dotacja ta wyniesie 613,94zł brutto,
  - b) udzieli, dotacji Gminie Nowa Sól-Miasto na sfinansowanie kosztów pozimowego oczyszczenia dróg z piasku w wysokości 535,97zł brutto,
  - c) przekaże środki na konto Urzędu Miejskiego Nowa Sól: BZ WBK SA 1 Oddział w Nowej Soli, Nr 39 1090 1577 0000 0001 0688 1120 w terminie 14 dni od dnia złożenia przez Gminę Nowa Sól - Miasto wniosku o przekazanie dotacji wraz z potwierdzoną kopią faktury wykonawcy za określoną część usługi,
  - d) zapewni w budżecie środki finansowe na udzielenie dotacji.

§ 5. Określony w § 1 przedmiot porozumienia

Gmina Nowa Sól - Miasto zobowiązuje się realizować od 15 listopada 2009r. godz. 0⁰⁰ do 31 marca 2010r. godz. 24⁰⁰.

§ 6. 1. Zarząd Powiatu Nowosolskiego upoważnia Kierownika Powiatowego Zarządu Dróg w Nowej Soli do bieżącego nadzorowania realizacji porozumienia i wydatkowania dotacji.

2. Bezpośredni nadzór nad wykonywaniem zimowego utrzymania dróg i ulic sprawuje Kierownik Zespołu Powiatowego Zarządu Dróg w Nowej Soli.

3. Nadzór nad realizacją porozumienia ze strony Gminy Nowa Sól-Miasto sprawuje Naczelnik Wydziału Gospodarki Komunalnej i Ochrony Środowiska.

4. Bezpośredni nadzór nad wykonaniem zimowego utrzymania dróg i ulic ze strony Gminy Nowa Sól - Miasto sprawuje pracownik ds. drogownictwa Wydziału Gospodarki Komunalnej i Ochrony Środowiska Urzędu Miejskiego w Nowej Soli oraz funkcjonariusze Straży Miejskiej w Nowej Soli.

§ 7. 1. Każda zmiana warunków porozumienia wymaga formy pisemnej, pod rygorem nieważności.

2. W sprawach nie unormowanych w porozumieniu mają zastosowanie przepisy Kodeksu Cywilnego oraz ustawy o finansach publicznych.

§ 8. Porozumienie wchodzi w życie z dniem podpisania z mocą obowiązującą od dnia 15 listopada 2009r.

§ 9. Mogące wyniknąć ze stosunku objętego niniejszym porozumieniem spory, strony poddadzą pod rozstrzygnięcie Sądu właściwego dla siedziby Gminy Nowa Sól - Miasto.

§ 10. Niniejsze porozumienie sporządzono w czterech jednobrzmiących egzemplarzach, po 2 egzemplarze dla każdej ze stron.

§ 11. Niniejsze porozumienie zostanie skierowane do opublikowania w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubuskiego.

2229

WYROK WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W GORZOWIE WIELKOPOLSKIM SYGN. AKT I SA/GO 287/09

z dnia 20 października 2009r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim w składzie następującym:

Przewodniczący   Sędzia WSA Jacek Niedzielski

Sędziowie   Sędzia WSA Stefan Kowalczyk

                                 Sędzia WSA Anna Juszczyk
                                 – Wiśniewska (spr.)

Protokolant   sekr. sąd. Grzegorz Oracz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 października 2009r. sprawy ze skargi Prokuratora Okręgowego w Zielonej Górze na uchwałę Rady Miejskiej w Lubsku z dnia 28 października 2008r. Nr XXIII/204/08 w sprawie ustalenia stawek podatku od nieruchomości oraz zwolnień od podatku w roku 2009 stwierdza

- nieważność § 2 ust. 1 lit „g” oraz „h” zaskarżonej uchwały.

UZASADNIENIE

Prokurator Okręgowy w Zielonej Górze złożył skargę na uchwałę Rady Miejskiej w Lubsku z dnia 28 października 2008r., Nr XXIII/204/08 w sprawie ustalenia stawek podatku od nieruchomości oraz zwolnień od podatku w roku 2009, w części obejmującej § 2 ust. 1 lit. g i lit. h. Uchwale w części § 2 pkt 1 lit. g skarżący zarzucił rażące naruszenie prawa – art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych poprzez ustanowienie w zaskarżonej części ulgi w wysokości 50% w zobowiązaniu podatkowym z tytułu własności nieruchomości w postaci budynków niemieszkalnych, z wyjątkiem garaży i budynków zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej dla emerytów i rencistów lub osób pobierających świadczenia przedemerytalne, pomimo braku po stronie rady gminy kompetencji do stosowania ulg podatkowych oraz do ustanawiania zwolnień podatkowych o charakterze podmiotowo - przedmiotowym. Uchwale w części § 2 pkt 1 lit. g skarżący również zarzucił rażące naruszenie prawa - art. 217 Konstytucji RP oraz art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych poprzez ustanowienie ulgi w zobowiązaniu podatkowym w podatku od nieruchomości w wysokości odpowiadającej zobowiązaniu podatkowemu przypadającemu od powierzchni budynków, przekraczającej 100m², pomimo braku po stronie rady gminy kompetencji do stosowania ulg podatkowych.

Wskazując na powyższe zarzuty wniesiono na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a. o stwierdzenie nieważności uchwały Rady Miasta w Lubsku z dnia 28 października 2008r. Nr XXIII/204/08 w części - to jest § 2 ust. 1 lit. g i lit. h w/w uchwały.

Uzasadniając swoje stanowisko Prokurator Okręgowy podał, że jako podstawę prawną podjęcia powyższej uchwały wskazano art. 18 ust. 2 pkt 8, art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. Nr 142/2001, poz. 1591 ze zm.), art. 5 ust. 1, art. 6 ust. 12 i 13, art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. Nr 9/2002, poz. 84 z późn. zm.).

Dalej skarżący wskazał, że analiza przepisów § 2 ust. 1 lit. g i lit. h uchwały Rady Miejskiej w Lubsku z dnia 28 października 2008r. pozwala na stwierdzenie, że regulacje te rażąco naruszają przepisy art. 217 Konstytucji RP oraz art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych przede wszystkim poprzez ustanowienie ulgi podatkowych oraz ustanowienie w § 2 lit. g ulgi o charakterze mieszanym podmiotowo – przedmiotowym.

Zgodnie z art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy o samorządzie gminnym, do wyłącznej właściwości rady gminy należy podejmowanie uchwał w sprawach podatków i opłat w granicach określonych w odrębnych ustawach.

Jednocześnie zgodnie z treścią art. 40 ust. 1 tej samej ustawy, radzie gminy przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy jedynie na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawach. Regulacje rangi ustawowej określające kompetencje organów gminy w sprawach z zakresu podatku od nieruchomości zawiera ustawa o podatkach i opłatach lokalnych. Ustawa powyższa w art. 7 ust. 3 w brzmieniu obowiązującym na dzień podjęcia zaskarżonej uchwały stanowiła, iż rada gminy, w drodze uchwały, może wprowadzić inne zwolnienia przedmiotowe niż określone w ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 2 października 2003r. o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych i niektórych ustaw.

Wskazano, iż w polskim systemie prawnym nie występuje w konstrukcji podatku częściowe z niego zwolnienie. Przepisy prawa, w tym w szczególności art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej odróżniają bowiem zwolnienie podatkowe od ulgi podatkowej.

Podkreślono, że w doktrynie prawa podatkowego przyjmuje się, iż zwolnienie podatkowe to wyłączenie z zakresu podmiotowego danego podatku pewnej kategorii podmiotów (zwolnienie podmiotowe) lub wyłączenie z przedmiotu danego podatku pewnej kategorii sytuacji faktycznych lub prawnych (zwolnienie przedmiotowe), podczas gdy ulga

w podatku sprowadza się do zmniejszenia rozmiarów podstawy opodatkowania, stawki podatkowej, czy też kwoty podatku, przybierając postać odliczeń od podstawy opodatkowania, obniżek stawek podatkowych lub odliczeń od kwoty podatku.

Brak jest przy tym podstaw do utożsamiania ze sobą pojęć ulgi i zwolnienia podatkowego. Są to pojęcia rozłączne, a różnicę między nimi wyeksponował m.in. W. Nykiel, stwierdzając, że zwolnienie oznacza "definitywne wyłączenie określonych przepisami podmiotów lub przedmiotów spod opodatkowania, podczas gdy ulgi oznaczają zmniejszenie rozmiarów uiszczanego podatku". W tym sensie ulga stanowi - zdaniem autora - "swoistą korektę podstawy, stawki lub kwoty podatku, czyli ilościowych (kwantytatywnych) elementów konstrukcji podatku". Zwolnienie nie jest też "krajcowym przypadkiem ulgi" (W. Nykiel, *Ulgi i zwolnienia w konstrukcji prawnej podatku*, Warszawa 2002, s. 29).

Tak pojmowanej definicji ulgi z pewnością odpowiada rozwiązanie ukształtowane w przepisie § 2 ust 1 lit. g uchwały Rady Miejskiej w Lubsku z dnia 28 października 2008r. zgodnie z którym podstawa opodatkowania została obniżona o 50% w odniesieniu do pozostałych budynków niemieszkalnych. Regulacja ustanowiona w § 2 ust. 1 lit. h tej samej uchwały, odpowiada definicji ulgi. Zgodnie, z przywołaną regulacją którą podstawa opodatkowania w przypadku budynków wskazanych w tym przepisie o powierzchni liczącej ponad 100 m² jest korygowana poprzez obniżenie powierzchni podlegającej opodatkowaniu do tejże wielkości granicznej. Nie jest ono w takim razie rodzajem zwolnienia podatkowego, albowiem nie wyłącza definitywnie określonych przedmiotów (w tym przypadku budynków niemieszkalnych, niewykorzystywanych do prowadzenia działalności gospodarczej) spod opodatkowania, a jedynie zmniejsza rozmiar uiszczanego podatku.

Dla powyższej oceny nie ma znaczenia okoliczność, iż w zakwestionowanej uchwale ulga podatkowa dla wskazanej powyżej kategorii posiadaczy nieruchomości nazwana została „zwolnieniem”, gdyż nie nazwa instytucji prawnej lecz jej treść decyduje o zaliczeniu jej do kategorii zwolnień bądź ulg.

Rozróżnienie tych dwóch pojęć prowadzi do stwierdzenia, że rada gminy jest uprawniona do wprowadzenia ulg podatkowych tylko wówczas, gdy w danym przepisie ustawowym użyte jest pojęcie ulgi, które nie występuje w art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, dotyczącym jedynie zwolnień podatkowych.

Ponadto odnosząc się do § 2 ust. 1 lit. g uchwały skarżący wskazał, że zgonie z art. 84 Konstytucji RP każdy jest obowiązany do ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków, określonych w ustawie, przy czym art. 217 Konstytucji RP stanowi, iż nakładanie podatków, innych danin publicznych, określenie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy. Przywołany powyżej art. 7 ust. 3 ustawy

o podatkach i opłatach lokalnych stanowi zaś, że rada gminy w drodze uchwały może wprowadzać inne zwolnienia przedmiotowe niż określone w przepisach rangi ustawowej. Udzielenie emerytom, rencistom i osobom pobierającym świadczenie przedemerytalne ulgi („częściowego zwolnienia”) z podatku od będących w ich posiadaniu budynków niemieszkalnych, za wyjątkiem garaży i budynków zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej, stanowi klasyczny przykład przywileju podatkowego o charakterze mieszanym podmiotowo - przedmiotowym. Obejmuje ono swoim zasięgiem pewną ogólnie określoną kategorię zdarzeń skutkujących powstaniem zobowiązania podatkowego podatku od nieruchomości jaką jest posiadanie budynków niemieszkalnych, za wyjątkiem garaży i budynków zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej, a jednocześnie fakt zwolnienia ściśle łączy z cechami indywidualnymi podatnika nie związanymi zupełnie z przedmiotem opodatkowania takimi jak źródło utrzymania i zdolność do pracy. Zwolnienie to, niezależnie od redakcyjnej formy jego sformułowania wysuwającej na pierwszy plan elementy przedmiotowe, w istocie ma charakter mieszany przedmiotowo-podmiotowy, gdyż w zwolnieniu uchwalodawca w sposób wyraźny określił podmiot, do którego jest adresowane – to jest emerytów, rencistów i osoby pobierające zasiłek przedemerytalny.

W odpowiedzi na skargę, Rada Miasta w Lubsku wniosła o oddalenie skargi w całości. Rada nie podzieliła stanowiska skarżącego, że zaskarżoną uchwałą dokonano niezgodnego z obowiązującymi przepisami podatkowymi zwolnienia, i że jest ono ulgą w zobowiązaniu podatkowym. Ustawodawca nie zakazuje wprowadzenia zwolnienia zarówno całkowitego, jak też częściowego, ponieważ zwolnienie częściowe jest po prostu zwolnieniem ułamkowym lub procentowym od podatku od nieruchomości. Nie jest więc wykluczone częściowe zwolnienie w tym podatku. W ocenie organu Rada nie przekroczyła swoich kompetencji, gdyż zgodnie z art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym przysługuje jej prawo do stanowienia aktów prawa miejscowego o ile ma do tego upoważnienie zawarte w ustawach. Upoważnienie takie zawarte jest w art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, który zezwala radzie gminy wprowadzać inne zwolnienia przedmiotowe. Zwolnienia zawarte w art. 7 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych nie mają wyłącznie przedmiotowego charakteru, lecz również charakter przedmiotowo – podmiotowy. W świetle tego organ gminy uważa, iż zwolnienie od podatku od nieruchomości, częściowe lub całkowite, zastosowane na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy mogą mieć charakter przedmiotowo - podmiotowy. Zwolnienia te nie mogą jedynie wprowadzać różnic między podmiotami pozostającymi w takiej samej sytuacji faktycznej i prawnej.

Uchwalając kwestionowany § 2 ust. 1 lit. g i lit. h zaskarżonej uchwały, organ uchwalodawczy miał na uwadze, jako ratio legis, sytuację ekonomiczną całej społeczności gminnej, pobierającej świadczenia emerytalno – rentowe. W przypadku przyznania racji prokuratorowi, efekt ekonomiczny i odbiór społeczny uznania zaskarżonego paragrafu za nieważny

byłby niewspółmierny do podstawowej zasady zafiania obywateli do stanowionego prawa. W ocenie organu to nie osoba podatnika decyduje o zwolnieniu, ale przede wszystkim rodzaj przedmiotu opodatkowania. Przykładem takiego zwolnienia jest właśnie zwolnienie 50% powierzchni budynków niemieszkalnych o określonych cechach znajdujących się w posiadaniu emerytów i rencistów. W ocenie organu zapis zawarty w uchwale nie można odczytywać jako ulgę w podatku.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył co następuje:

Skarga okazała się zasadna. Stosownie do treści art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269), sąd administracyjny sprawuje wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, a kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Rozstrzygnięcie organu jest zgodne z prawem, jeżeli jest zgodna z przepisami prawa materialnego i przepisami prawa procesowego. Sąd bada zgodność z prawem obowiązującym w dniu podjęcia zaskarżonego aktu. Nadto, zgodnie z przepisem art. 3 § 1 P.p.s.a, sądy te sprawując kontrolę działalności administracji publicznej stosują środki określone ustawą - art. 145 do art. 150 ustawy.

Z art. 168 Konstytucji RP wynika prawo jednostek samorządu terytorialnego do ustalania wysokości podatków i opłat lokalnych w zakresie ustalonym ustawą. Dalszej kompetencji samorządu terytorialnego w tym zakresie regulują ustawy dotyczące poszczególnych samorządów.

I tak na podstawie art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązującego na obszarze gminy, przy czym zgodnie z art. 18 ust. 2 pkt 8 tejże ustawy podejmowanie uchwał w sprawach podatków i opłat należy do wyłącznej właściwości rady gminy lecz tylko w granicach określonych w odrębnych ustawach. Unormowanie w zakresie podejmowania uchwał w przedmiocie podatku od nieruchomości zawarte zostało w art. 5 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

W myśl natomiast art. 7 ust. 1 zwalnia się od podatku od nieruchomości wskazane w tym przepisie nieruchomości (zwolnienie przedmiotowe), natomiast ust. 2 art. 7 zawiera wskazanie podmiotów zwolnionych od podatku od nieruchomości (np. uczelnie, szkoły, jednostki naukowo-badawcze ...).

W art. 7 ust. 3 ustawy ustawodawca zawarł upoważnienie dla rady gminy zgodnie, z którym może ona w drodze uchwały wprowadzić inne zwolnienia przedmiotowe niż określone w ust. 1 ustawy. Zakres delegacji ustawowej obejmuje zatem tylko zwolnienia przedmiotowe a nie podmiotowe, czy o charakterze mieszanym.

Dla dalszych rozważań niezbędne jest również dokonanie rozróżnienia pojęć: „ulg” i „zwolnienia podatkowego”. Pojęcie ulgi podatkowej zawarte zostało w ustawie z 29 sierpnia 1997r. Ordynacja

podatkowa (Dz. U. z 2005r. Nr 85, poz. 727 ze zm.). W art. 3 pkt 6 tej ustawy przyjęto, że przez ulgę podatkową rozumie się przewidziane w przepisach prawa podatkowego zwolnienia, odliczenia, obniżki albo zmniejszenia, których zastosowanie powoduje obniżenie podstawy opodatkowania lub wysokości podatku. Zwolnienie i ulga podatkowa nie są pojęciami tożsamymi. Z przywołanej definicji wynika m. in., że ulga podatkowa to również zwolnienie od podatku. Jednak ulga podatkowa jest pojęciem szerszym niż zwolnienie od podatku. Tym samym jedną z ulg podatkowych stanowi zwolnienie przedmiotowe.

Jednak zwolnienie i ulga to dwie różne instytucje występujące w konstrukcji prawnej podatku. Co prawda skutki ekonomiczne zastosowania w praktyce zwolnienia lub ulgi mogą być tożsame, ale na płaszczyźnie prawnej są to całkowicie odrębne instytucje. Zwolnienia podatkowe dotyczą innych elementów konstrukcji podatku niż pozostałe ulgi podatkowe.

W żadnej z ustaw podatkowych, poza wskazaną Ordynacją podatkową, nie zamieszczono definicji zwolnienia i ulgi podatkowej. Są to jednak instytucje powszechnie stosowane w konstrukcji poszczególnych podatków. Na podstawie analizy przepisów regulujących te instytucje sformułowano w doktrynie definicję zwolnienia i ulgi podatkowej (problematyka ta jest całościowo przedstawiona przez W. Nykiela, Zwolnienia i ulgi podatkowe a konstrukcja podatku (wybrane zagadnienia), w Księża pamiątkowa ku czci Profesora Apoloniusza Kosteckiego. Studia z dziedziny prawa podatkowego, Toruń 1998, s. 173 i nast.).

Przyjmuje się zatem, że zwolnienie podatkowe to wyłączenie z zakresu podmiotowego danego podatku pewnej kategorii podmiotów (zwolnienie podmiotowe) lub z przedmiotu danego podatku pewnej kategorii sytuacji faktycznych lub prawnych (zwolnienia przedmiotowe). Występują również zwolnienia o charakterze mieszanym: podmiotowo - przedmiotowym. Wskazać należy, że zwolnienie ze swej strony może dotyczyć jedynie podmiotu (podatnika) lub przedmiotu (np. dochodu, obrotu, majątku lub przychodu). Instytucja zwolnienia nie może wystąpić w innych elementach konstrukcji podatku niż podmiot lub też przedmiot podatku.

Inaczej jest z pozostałymi ulgami podatkowymi. Sprowadzają się one do zmniejszenia: podstawy opodatkowania, stawki podatkowej, kwoty podatku. Pozostałe ulgi podatkowe nie dotyczą zatem bezpośrednio podmiotu lub przedmiotu podatku (co charakteryzuje zwolnienia), ale innych elementów konstrukcji podatku, tj.: podstawy opodatkowania, stawek podatkowych i kwoty podatku. Przybierają one postać odliczeń od podstawy opodatkowania, obniżek stawek podatkowych lub odliczeń od kwoty podatku. Te odliczenia i obniżki występujące w ustawach regulujących poszczególne podatki określa się mianem ulg podatkowych. Należy przy tym zwrócić uwagę, że nawet w ustawie regulującej dany podatek nie muszą one występować tylko w jednej formie, np. odliczenia od podstawy opodatkowania.

Obok odliczenia konstrukcja podatku może zawierać obniżki stawki i kwoty podatku. Wszystkie te formy określane są mianem ulg w tym podatku.

Wyjaśnienie tych dwóch pojęć prowadzi do stwierdzenia, że rada gminy jest uprawniona do wprowadzania tylko jednego rodzaju ulgi podatkowej jaką jest zwolnienie przedmiotowe.

Odnosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że rację ma skarżący, iż uregulowanie zawarte w § 2 ust. 1 lit. g i h zaskarżonej uchwały Rady Miejskiej w Lubsku odpowiada pojęciu innej ulgi podatkowej niż zwolnienie przedmiotowe, a Rada Miasta jest uprawniona na mocy art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych do wprowadzenia tylko zwolnień od podatku od nieruchomości.

Zgodnie z § 2 ust. 1 lit h zaskarżonej uchwały podstawa opodatkowania w przypadku budynków gospodarczych o powierzchni liczonej ponad 100m² jest korygowana poprzez obniżenie powierzchni podlegającej opodatkowaniu do tejże wielkości granicznej. Nie jest to więc zwolnienie podatkowe, albowiem nie wyłącza definitywnie określonych przedmiotów (w tym przypadku budynków gospodarczych, niewykorzystanych do prowadzenia działalności gospodarczej) spod opodatkowania, a jedynie zmniejsza rozmiar uiszczanego podatku.

Również zasadny okazał się zarzut dotyczący § 2 ust. 1 lit g uchwały. Zgodnie z tym przepisem zwalnia się od podatku od nieruchomości w 50% powierzchnię budynków niemieszkalnych, z wyjątkiem garaży i budynków zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej emerytów, rencistów lub osób pobierających świadczenia przedemerytalne. W tym miejscu wskazać należy, że brzmienie regulacji zawartej w § 2 ust. 1 lit. g wskazuje, że zwolnienie z podatku od nieruchomości obejmuje w 50% powierzchnię budynków niemieszkalnych. Wyłączone z przedmiotowego zwolnienia zostały powierzchnie garaży i budynków zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej emerytów, rencistów lub osób pobierających świadczenia przedemerytalne. Brzmienie § 2 ust. 1 lit. g zaskarżonej uchwały wskazuje, że obejmuje ono swoim wyłączeniem z opodatkowania wszystkie powierzchnie budynków niemieszkalnych - ze wskazanymi wyłączeniami. Jednakże z uwagi, że wyłączenie to obejmuje 50% powierzchni, stanowi ono inną ulgę w podatku niż zwolnienie przedmiotowe.

Z odpowiedzi na skargę wynika, że zamysłem uchwałodawcy - Rady Gminy w Lubsku – było zwolnienie z podatku emerytów, rencistów i osób pobierających świadczenia przedemerytalne. Jednakże brak przecinka po zwrocie „zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej” powoduje, że wyłączeniu ze stosowanej ulgi podlegają „garaże i budynki zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej emerytów rencistów lub osób pobierających świadczenia przedemerytalne”. Z uwagi, że „zwolnienie” dotyczy

50% powierzchni budynków niemieszkalnych, uznać należy je za inną ulgę niż zwolnienie przedmiotowe. Ulga ta polega na obniżeniu powierzchni podlegającej opodatkowaniu do tejże wielkości granicznej.

Wprowadzając, na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych "inne zwolnienia przedmiotowe" rada gminy nie może odnosić tego zwolnienia do niektórych tylko podatników wymienionych w art. 3 ust. 1.

Pogląd o upoważnieniu rady gminy, na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, do uchwalania zwolnień o charakterze przedmiotowym, odnajdujemy również w stanowisku doktryny. Wskazuje się w nim, że biorąc pod uwagę art. 217 Konstytucji RP i art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, należy stwierdzić, że rada gminy nie może wprowadzać zwolnień określonych podmiotów (L. Etel, S. Presnarowicz, G. Dudar, podatki o opłaty lokalne – Komentarz, ABC, Warszawa 2008 r., s. 310).

W tym też zakresie nie do przyjęcia jest pogląd zgodnie, z którym „dozwolone jest to co nie jest zabronione”.

Stosownie bowiem do art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Wyrażona w tym przepisie zasada praworządności oznacza, że władza publiczna może działać tylko na podstawie i w granicach prawa nie może sobie przypisywać uprawnień (praw), które nie wynikają wprost, bezpośrednio z przepisów prawa.

Samorząd terytorialny na podstawie art. 16 ust. 2 Konstytucji RP uczestniczy w sprawowaniu władzy publicznej, zatem określona w art. 7 Konstytucji RP zasada praworządności odnosi się do jego organów w całej rozciągłości.

Podkreślić również należy, że niedopuszczalne jest stanowienie przepisów niezgodnych z Konstytucją, nawet gdyby były one korzystne z punktu widzenia jakiejś grupy podatników.

Mając na uwadze powyższe stwierdzenia stwierdzić należy, że uchwała w zaskarżonej części narusza wskazane przepisy Konstytucji RP (art. 7 i 217) oraz art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

W myśl przepisu art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym uchwała organu gminy sprzeczna z prawem jest nieważna. Nieważność tę powoduje każde istotne naruszenie prawa przez organ gminy. Z uwagi na opisane wyżej istotne wady części zaskarżonej uchwały, których wynikiem było stwierdzenie istotnego naruszenia prawa (zarówno przepisów ustaw jak i Konstytucji RP), Sąd zobowiązany był, na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a do stwierdzenia nieważności uchwały Rady Miejskiej w Lubsku w zaskarżonej części.

tencje organów gminy w sprawach z zakresu podatku od nieruchomości zawarte są w ustawie z 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych. Art. 7 ust. 3 tejże ustawy stanowi, iż rada gminy w drodze uchwały, może wprowadzić inne zwolnienia przedmiotowe niż określone w ust. 1 oraz w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 2 października 2003r. o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych i niektórych ustaw.

Z analizy tych przepisów Prokurator wywiódł wniosek, że rada gminy nie ma uprawnień do wprowadzania zwolnień podmiotowych w podatku od nieruchomości.

Zwolnienie z podatku od nieruchomości budynków gospodarczych będących w posiadaniu osób otrzymujących rentę bądź emeryturę z KRUS - u samotnie zamieszkujących i samodzielnie prowadzących gospodarstwo domowe oraz 50% powierzchni dotyczących pozostałych budynków lub ich części, w tym zajętych na prowadzenie odpłatnej statutowej działalności pożytku publicznego przez organizację pożytku publicznego oraz pozostałe grunty, w stosunku do osób otrzymujących rentę bądź emeryturę samotnie zamieszkujących i prowadzących samodzielnie gospodarstwo domowe jest zwolnieniem o charakterze podmiotowym to jest takim, w którym fakt zwolnienia powiązany jest nie z cechami przedmiotu opodatkowania (takimi jak rodzaj nieruchomości czy ich przeznaczenie) lecz wyłącznie z osobą podatnika. Zwolnienie to ma charakter podmiotowy, gdyż uchwałodawca wyraźnie określa podmioty do których adresowane jest zwolnienie.

Dlatego też § 4 lit. „h” oraz „i” zaskarżonej uchwały jest sprzeczny z przywołanymi wyżej regulacjami ustawowymi. Art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wyraźnie zastrzega, że zwolnienia podmiotowe mogą być ustanawiane wyłącznie w drodze ustawy, dlatego też ustanowienie przez radę gminy zwolnienia odnoszącego się do indywidualnie określonych podmiotów ma charakter rażącego naruszenia prawa.

Prokurator wskazał również, że takie stanowisko znalazło odzwierciedlenie w orzecznictwie sądów administracyjnych dla przykładu: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 grudnia 2007r. sygn. II FSK 1238/06/ publ. System Informacji Prawnej Lex nr 321333 /Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. z dnia 26 października 2008r. sygn. I SA/Go 2324/05; z dnia 27 listopada 2008r. sygn. I SA/Go 876/08/ publikowane w Centralnej Bazie Orzeczeń/; z dnia 10 lutego 2009r. sygn. I SA/Go 2/09, Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 18 listopada 2005r. sygn.. I SA/Wr 881 705.

W odpowiedzi na skargę Rada Miejska w Witnicy wniosła o umorzenie postępowania w sprawie jako bezprzedmiotowego.

W uzasadnieniu odpowiedzi wskazano, że analiza skargi doprowadziła Radę do uwzględnienia argumentacji podniesionej przez Prokuratora. W związku z tym na najbliższej sesji Rady Miejskiej podjęta ma

zostać uchwała o skreśleniu zakwestionowanych zapisów uchwały.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga okazała się zasadna.

Stosownie do treści art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269), sąd administracyjny sprawuje wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, a kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Decyzja administracyjna jest zgodna z prawem, jeżeli jest zgodna z przepisami prawa materialnego i przepisami prawa procesowego. Sąd bada zgodność z prawem obowiązującym w dniu podjęcia zaskarżonej decyzji. Nadto, zgodnie z przepisem art. 3 § 1 P.p.s.a, sądy te sprawując kontrolę działalności administracji publicznej stosują środki określone ustawą - art. 145 do art. 150 ustawy.

Z art. 168 Konstytucji RP wynika prawo jednostek samorządu terytorialnego do ustalania wysokości podatków i opłat lokalnych w zakresie ustalonym ustawą. Dalszej kompetencji samorządu terytorialnego w tym zakresie regulują ustawy dotyczące poszczególnych samorządów.

I tak na podstawie art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązującego na obszarze gminy, przy czym zgodnie z art. 18 ust. 2 pkt 8 tejże ustawy podejmowanie uchwał w sprawach podatków i opłat należy do wyłącznej właściwości rady gminy lecz tylko w granicach określonych w odrębnych ustawach. Unormowanie w zakresie podejmowania uchwał w przedmiocie podatku od nieruchomości zawarte zostało w art. 5 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

W myśl natomiast art. 7 ust. 1 zwalnia się od podatku od nieruchomości wskazane w tym przepisie nieruchomości (zwolnienie przedmiotowe), natomiast ust. 2 art. 7 zawiera wskazanie podmiotów zwolnionych od podatku od nieruchomości (np. uczelnie, szkoły, jednostki naukowo - badawcze...).

W art. 7 ust. 3 ustawy ustawodawca zawarł upoważnienie dla rady gminy zgodnie, z którym może ona w drodze uchwały wprowadzić inne zwolnienia przedmiotowe niż określone w ust. 1 ustawy. Zakres delegacji ustawowej obejmuje zatem tylko zwolnienia przedmiotowe a nie podmiotowe, czy o charakterze mieszanym.

Dla dalszych rozważań niezbędne jest również dokonanie rozróżnienia pojęć: ulgi i zwolnienia podatkowego. Zwolnienie i ulga to dwie różne instytucje występujące w konstrukcji prawnej podatku. Ich zakres przedmiotowy nie pozwala na klasyfikowanie zwolnienia podatkowego jako pojęcia szerszego, obejmującego również ulgę podatkową. Co prawda skutki ekonomiczne zastosowania w praktyce zwolnienia lub ulgi mogą być tożsame, ale na płaszczyż-

nie prawnej są to całkowicie odrębne instytucje. Zwolnienia podatkowe dotyczą innych elementów konstrukcji podatku niż ulgi podatkowe. Nie można zatem twierdzić, że ulga podatkowa to nic innego niż „częściowe zwolnienie” od podatku. I na odwrót – ulgi podatkowe nie obejmują swym zakresem przedmiotowym zwolnienia podatkowego.

Wyjaśnienia wymaga pojęcie ulgi podatkowej zawarte w ustawie z 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005r. Nr 85, poz. 727 ze zm.). W art. 3 pkt 6 tej ustawy przyjęto, że przez ulgę podatkową rozumie się przewidziane w przepisach prawa podatkowego zwolnienia, odliczenia, obniżki albo zmniejszenia, których zastosowanie powoduje obniżenie podstawy opodatkowania lub wysokości podatku. Z definicji tej wynika m. in., że ulga podatkowa to również zwolnienie od podatku. Jest to jednakże uproszczone rozumienie ulgi podatkowej, przyjęte wyłącznie na potrzeby ordynacji podatkowej, a w związku z tym nie może być bezpośrednio stosowane w innych ustawach podatkowych, w tym również w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych. Potwierdza to brzmienie art. 3 ordynacji podatkowej, a w szczególności zwrot „ilekroć w ustawie jest mowa o (...)” rozumie się przez to (...).” Artykuł 3 Ordynacji podatkowej zawiera „słowniczek” terminów używanych w tej ustawie, a przez to nie może być bezpośrednio wykorzystywany przy ustalaniu znaczenia poszczególnych zwrotów z innych ustaw. Tak więc definicja ulgi podatkowej z Ordynacji podatkowej nie podważa wcześniejszego twierdzenia, że zwolnienie i ulga to dwa różne pojęcia, oznaczające inne instytucje z zakresu prawa podatkowego.

Jaka jest zatem różnica między ulgą a zwolnieniem podatkowym? W żadnej z ustaw podatkowych, poza wskazaną Ordynacją podatkową, nie zamieszczono definicji zwolnienia i ulgi podatkowej. Są to jednak instytucje powszechnie stosowane w konstrukcji poszczególnych podatków. Na podstawie analizy przepisów regulujących te instytucje sformułowano w doktrynie definicję zwolnienia i ulgi podatkowej (problematyka ta jest całościowo przedstawiona przez W. Nykiela, Zwolnienia i ulgi podatkowe a konstrukcja podatku (wybrane zagadnienia), w Księga pamiątkowa ku czci Profesora Apoloniusza Kosteckiego. Studia z dziedziny prawa podatkowego, Toruń 1998, s. 173 i nast.).

Przyjmuje się zatem, że zwolnienie podatkowe to wyłączenie z zakresu podmiotowego danego podatku pewnej kategorii podmiotów (zwolnienie podmiotowe) lub z przedmiotu danego podatku pewnej kategorii sytuacji faktycznych lub prawnych (zwolnienia przedmiotowe). Występują również zwolnienia o charakterze mieszanym: podmiotowo - przedmiotowym. Wskazać należy, że zwolnienie ze swej strony może dotyczyć jedynie podmiotu (podatnika) lub przedmiotu (np. dochodu, obrotu, majątku lub przychodu). Instytucja zwolnienia nie może wystąpić w innych elementach konstrukcji podatku niż podmiot lub też przedmiot podatku.

Inaczej jest z ulgami podatkowymi. Sprowadzają się one do zmniejszenia: podstawy opodatkowania, stawki podatkowej, kwoty podatku. Ulgi podatkowe

nie dotyczą zatem bezpośrednio podmiotu lub przedmiotu podatku (co charakteryzuje zwolnienia), ale innych elementów konstrukcji podatku, tj.: podstawy opodatkowania, stawek podatkowych i kwoty podatku. Przybierają one postać odliczeń od podstawy opodatkowania, obniżek stawek podatkowych lub odliczeń od kwoty podatku. Te odliczenia i obniżki występujące w ustawach regulujących poszczególne podatki określa się mianem ulg podatkowych. Należy przy tym zwrócić uwagę, że nawet w ustawie regulującej dany podatek nie muszą one występować tylko w jednej formie, np. odliczenia od podstawy opodatkowania. Obok odliczenia konstrukcja podatku może zawierać obniżki stawki i kwoty podatku. Wszystkie te formy określane są mianem ulg w tym podatku. Cechą charakterystyczną ulg podatkowych, odróżniającą ją od zwolnień podatkowych, jest ich złożona konstrukcja prawna. Pomniejszenie kwoty podatku lub podstawy opodatkowania wymaga szczegółowego określenia m. in. w jakim trybie to ma nastąpić (na wniosek podatnika lub z urzędu), w jakiej wysokości (procentowego lub kwotowego określenia wysokości pomniejszenia podstawy opodatkowania lub podatku) i w jakiej formie (zaliczkowo, jednorazowo w zeznaniu lub deklaracji). Konieczność precyzyjnego ustalenia tych wszystkich elementów ulgi podatkowej prowadzi niekiedy do znaczącego rozbudowania przepisów ją regulujących. Poprawne ukształtowanie konstrukcji ulgi podatkowej wymaga dużej wiedzy i staranności działania legislacyjnego. Pod tym względem konstrukcje zwolnień podatkowych są mniej złożone. Większość z nich da się zamknąć w jednym zdaniu, z którego wynika, kto lub co ma być zwolnione.

Rozróżnienie tych dwóch pojęć prowadzi do stwierdzenia, że rada gminy jest uprawniona do wprowadzania ulg podatkowych tylko wówczas, gdy w danym przepisie ustawowym użyte jest pojęcie „ulga”.

Odnosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że uregulowanie zawarte w § 4 ust. 1 lit. „i” zaskarżonej uchwały Rady Miejskiej w Witnicy odpowiada pojęciu ulgi podatkowej, a Rada jest uprawniona na mocy art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych do wprowadzenia tylko zwolnień od podatku od nieruchomości.

Zgodnie z § 4 ust. 1 lit. „i” zaskarżonej uchwały z podatku od nieruchomości zwalnia się 50% powierzchni dotyczących pozostałych budynków lub ich części, w tym zajętych na prowadzenie odpłatnej statutowej działalności pożytku publicznego przez organizację pożytku publicznego oraz pozostałe grunty, w stosunku do osób otrzymujących rentę bądź emeryturę samotnie zamieszkujących i prowadzących samodzielnie gospodarstwo domowe.

Nie jest to więc zwolnienie podatkowe, albowiem nie wyłącza definitywnie określonych przedmiotów spod opodatkowania, a jedynie zmniejsza rozmiar uiszczanego podatku, poprzez procentowe (50%) zwolnienie.

Również zasadny okazał się zarzut dotyczący z § 4 ust. 1 lit. „h” uchwały. Zgodnie z tym przepisem zwalnia się od podatku od nieruchomości budynki

gospodarcze będące w posiadaniu osób otrzymujących rentę lub emeryturę z KRUS samotnie zamieszkujących i prowadzących samodzielnie gospodarstwo domowe.

W art. 7 ust. 3 ustawy ustawodawca, co Sąd już podkreślał, zawarł upoważnienie dla rady gminy zgodnie, z którym może ona w drodze uchwały wprowadzić inne zwolnienia przedmiotowe niż określone w ust. 1 ustawy. Zakres delegacji ustawowej obejmuje zatem tylko zwolnienia przedmiotowe a nie podmiotowe, czy o charakterze mieszanym.

Taki charakter zwolnienia o charakterze, przedmiotowo-podmiotowym, czy wręcz podmiotowym, ma zaskarżony § 2 ust. 1 lit. „h” uchwała.

Jeżeli z trzech grup podatników podatku od nieruchomości wymienionych w art. 3 ust. 1 cyt. ustawy (osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne) zwolnienie, zawarte w zaskarżonej uchwale, dotyczy tylko jednej grupy (osób fizycznych, które otrzymują rentę lub emeryturę), nie może ulegać żadnej wątpliwości, że ma ono także charakter podmiotowy (por. wyrok NSA z 5 stycznia 2005r. sygn. akt FSK 961/04, publ. W Centralnej Bazie Orzeczeń i Informacji o Sprawach).

W ocenie Sadu treść art. 7 ust. 3 jest tak jasna, że nie zachodzi potrzeba, dla ustalenia jego treści, posługiwania się innymi - niż językowa - rodzajami wykładni.

Wprowadzając, na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych "inne zwolnienia przedmiotowe" rada gminy nie może odnosić tego zwolnienia do niektórych tylko podatników wymienionych w art. 3 ust. 1.

Wskazać należy, że w orzecznictwie sądów administracyjnych ukształtował się pogląd, iż skoro ustawodawca upoważnił rady gminy do wprowadzenia innych zwolnień niż określone w art. 7 ust. 1, to tym samym dopuścił możliwość stosowania zwolnień częściowych, ale tylko w zakresie zwolnień przedmiotowych (por. wyrok NSA OZ w Rzeszowie z 7 czerwca 2000r., sygn. akt SA/Go 342/00, „Glosa” 2001, nr 9, poz. 25 FK 2001, nr 2, s. 58, wyrok NSA OZ w Gdańsku z 5 kwietnia 2005r., I SA/Gd 434/01, OwSS 2002, nr 3, poz. 85, „Glosa”, nr 3, s. 48).

Pogląd o upoważnieniu rady gminy, na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokal-

nych, do uchwalania zwolnień o charakterze przedmiotowym, odnajdujemy również w stanowisku doktryny. Wskazuje się w nim, że biorąc pod uwagę art. 217 Konstytucji RP i art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, należy stwierdzić, że rada gminy nie może wprowadzać zwolnień określonych podmiotów (L. Etel, S. Presnarowicz, G. Dudar, podatki o opłaty lokalne – Komentarz, ABC, Warszawa 2008 r., s. 310).

W tym też zakresie nie do przyjęcia jest pogląd zgodnie, z którym „dozwolone jest to co nie jest zabronione”.

Stosownie bowiem do art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Wyrażona w tym przepisie zasada praworządności oznacza, że władza publiczna może działać tylko na podstawie i w granicach prawa nie może sobie przypisywać uprawnień (praw), które nie wynikają wprost, bezpośrednio z przepisów prawa.

Samorząd terytorialny na podstawie art. 16 ust. 2 Konstytucji RP uczestniczy w sprawowaniu władzy publicznej, zatem określona w art. 7 Konstytucji RP zasada praworządności odnosi się do jego organów w całej rozciągłości.

Podkreślić również należy, że niedopuszczalne jest stanowienie przepisów niezgodnych z Konstytucją, nawet gdyby były one korzystne z punktu widzenia jakiejś grupy podatników.

Mając na uwadze powyższe stwierdzenia stwierdzić należy, że uchwała w zaskarżonej części narusza wskazane przepisy Konstytucji RP (art. 7 i 217) oraz art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

W myśl przepisu art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym uchwała organu gminy sprzeczna z prawem jest nieważna. Nieważność tę powoduje każde istotne naruszenie prawa przez organ gminy. Z uwagi na opisane wyżej istotne wady części zaskarżonej uchwały, których wynikiem było stwierdzenie istotnego naruszenia prawa (zarówno przepisów ustaw jak i Konstytucji RP), Sąd zobowiązany był, na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a do stwierdzenia nieważności uchwały Rady Miejskiej w Witnicy w zaskarżonej części.

Przepisy prawa, w tym w szczególności art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej odróżniają bowiem zwolnienie podatkowe od ulgi podatkowej.

W doktrynie prawa podatkowego przyjmuje się, iż zwolnienie podatkowe to wyłączenie z zakresu podmiotowego danego podatku pewnej kategorii podmiotów (zwolnienie podmiotowe) lub wyłączenie z przedmiotu danego podatku pewnej kategorii sytuacji faktycznych lub prawnych (zwolnienie przedmiotowe), podczas gdy ulga w podatku sprząda się do zmniejszenia rozmiarów podstawy opodatkowania, stawki podatkowej, czy też kwoty podatku, przybierając postać odliczeń od podstawy opodatkowania, obniżek stawek podatkowych lub odliczeń od kwoty podatku.

Brak jest przy tym podstaw do utożsamiania ze sobą pojęć ulgi i zwolnienia podatkowego. Są to pojęcia rozłączne, a różnicę między nimi wyeksponował m.in. W. Nykiel, stwierdzając, że zwolnienie oznacza "definitywne wyłączenie określonych przepisami podmiotów lub przedmiotów spod opodatkowania, podczas gdy ulgi oznaczają zmniejszenie rozmiarów uiszczanego podatku". W tym sensie ulga stanowi - zdaniem autora - "swoistą korektę podstawy, stawki lub kwoty podatku, czyli ilościowych (kwantytatywnych) elementów konstrukcji podatku". Zwolnienie nie jest też "krańcowym przypadkiem ulgi" [W. Nykiel, *Ulgi i zwolnienia w konstrukcji prawnej podatku*, Warszawa 2002, s. 29].

Tak pojmowanej definicji ulgi z pewnością odpowiada rozwiązanie ukształtowane w przepisie § 2 lit. b uchwały Rady Gminy Bogdaniec z dnia 6 listopada 2008r. zgodnie z którym zwalnia się od podatku 50 % gruntów i budynków będących własnością osób powyżej 65-go roku życia prowadzących samodzielnie gospodarstwo domowe. Nie jest ono w takim razie rodzajem zwolnienia podatkowego, albowiem nie wyłącza definitywnie określonych przedmiotów (w tym przypadku gruntów i budynków gospodarczych) spod opodatkowania, a jedynie zmniejsza rozmiar uiszczanego podatku. Dla powyższej oceny nie ma znaczenia okoliczność, iż w zakwestionowanej uchwale ulga podatkowa dla wskazanej powyżej kategorii posiadaczy nieruchomości nazwana została "zwolnieniem", gdyż nie nazwa instytucji prawnej lecz jej treść decyduje o zaliczeniu jej do kategorii zwolnień bądź ulg.

Rozróżnienie tych dwóch pojęć prowadzi do stwierdzenia, że rada gminy jest uprawniona do wprowadzenia ulg podatkowych tylko wówczas, gdy w danym przepisie ustawowym użyte jest pojęcie ulgi, które nie występuje w art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych dotyczącym jedynie zwolnień podatkowych.

Podkreślenia wymaga, iż w sferze stanowienia prawa, w tym w szczególności dotyczącego zobowiązań publicznoprawnych do działalności organów administracji publicznej nie stosuje się zasady, że "dozwolone jest to co nie jest zabronione", lecz regułę, że "dozwolone jest tylko to co prawo wyraźnie przewiduje". Wskazuje na powyższe art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej stanowiący, iż organy

władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa.

Podkreślono, iż zwolnienie osób powyżej 65-go roku życia prowadzących samodzielnie gospodarstwo domowe z obowiązku zapłaty podatku należnego od 50% powierzchni posiadanych gruntów budynków stanowi ulgę, której rada gminy nie może wprowadzić.

Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych nie przyznaje bowiem organowi stanowiącemu gminy prawa do wprowadzania ulg w podatku od nieruchomości oraz prawa do określenia zasad ich przyznawania, zaś uprawnienie stosowania ulg w odniesieniu do podatku od nieruchomości zostało zgodnie z art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. -Ordynacja podatkowa zastrzeżone do wyłącznej kompetencji organu podatkowego, którym zgodnie z art. 13 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej jest wójt (burmistrz, prezydent miasta).

Wskazano również, że analogicznie jak przedstawione powyżej stanowisko wyrażane jest zarówno w orzecznictwie sądów administracyjnych, w tym w szczególności w: wyrokach: Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 grudnia 2007r., sygn. II FSK. 1238/06 (publ. System Informacji Prawnej Lex Nr 321333). Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie z dnia 26 października 2006r., sygn. I SA/Go 2324/05. z dnia 27 listopada 2008r. sygn. I SA/Go 876/08 i z dnia 10 lutego 2009r., sygn. I SA/Go 2/09 (wszystkie publ. w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych), Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 6 maja 2004r., sygn. I SA/Po 153/04 (publ. System Informacji Prawnej Lex Nr 122056), Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 17 czerwca 2005r., I SA/GI 583/05 (niepublikowane), Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 20 kwietnia 2004r. sygn. SA/Rz 128/03 (publ. w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych), Naczelnego Sądu Administracyjnego Ośrodek Zamiejscowy w Gdańsku z dnia 14 sierpnia 2002r. sygn. SA/Gd 348/02 (publ. w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych) oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 08 lutego 2000r., sygn. III SA 986/99 (niepublikowane) jak i orzecznictwie organów nadzoru nad samorządem gminnym, w tym na przykład w uchwałach Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze z dnia 27 kwietnia 2007r., Nr 81/07 (publ. System Informacji Prawnej Lex Nr 276689) i Regionalnej Izby Obrachunkowej w Katowicach z dnia 1 sierpnia 2006r., Nr 126/XXV11/06 (publ. System Informacji Prawnej Lex Nr 417367). a także w piśmiennictwie, np. w L. Etel. S. Presnarowicz, 2008, teza 24 do art. 7 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych oraz w przywołanej już powyżej monografii W. Nykiela "Ulgi i zwolnienia w konstrukcji prawnej podatku".

Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż nawet przy przyjęciu dopuszczalności konstrukcji "częściowego zwolnienia" z podatku od nieruchomości zakwestionowany przepis § 2 lit. b uchwały Rady Gminy Bogdaniec musiałby być uznany za ustano-

wiony z naruszeniem regulacji prawnych rangi ustawowej.

Udzielenie osobom powyżej 65-go roku życia, prowadzących samodzielnie gospodarstwo domowe ulgi podatkowej - czy też "częściowego zwolnienia z podatku" w wysokości 50% powierzchni gruntów i budynków stanowi bowiem klasyczny przykład ulgi ("zwolnienia częściowego) o charakterze mieszanym podmiotowo-przedmiotowym.

Obejmuje ono bowiem swoim zasięgiem pewną ogólnie określoną kategorię zdarzeń skutkujących powstaniem zobowiązania podatkowego podatku od nieruchomości jaką jest posiadanie gruntów i budynków ustaloną przez Radę Gminy Bogdaniec wielkość, a jednocześnie fakt zwolnienia ściśle łączy z cechami indywidualnymi podatnika nie związanymi zupełnie z przedmiotem opodatkowania takimi jak źródło utrzymania podatnika.

Zwolnienie to ma zatem, niezależnie od redakcyjnej formy jego sformułowania wysuwającej na pierwszy plan elementy przedmiotowe w istocie charakter mieszanym podmiotowo - przedmiotowy, gdyż w zwolnieniu uchwalodawca w sposób wyraźny określił podmiot, do którego jest adresowane - to jest emerytów i rencistów, którzy utrzymują się wyłącznie z emerytury lub renty.

Zauważyć bowiem trzeba, iż skoro z trzech grup podatników podatku od nieruchomości wymienionych w art. 3 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne) zwolnienie dotyczy tylko części jednej grupy - osób fizycznych, którzy osiągnęli wiek powyżej 65 lat i prowadzą samodzielne gospodarstwo domowe - to nie może ulegać żadnej wątpliwości, że ma ono przede wszystkim charakter podmiotowy.

Skoro zaś żaden przepis prawa nie przyznaje gminie kompetencji do ustanawiania zwolnień o charakterze podmiotowym, a przepis art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w sposób oczywisty i wyraźny zastrzega, iż zwolnienia takowe mogą być ustanawiane wyłącznie w drodze ustawy to uznać należy, iż rada gminy nie posiada również kompetencji do wprowadzania do systemu prawa podatkowego zwolnień o charakterze mieszanym.

Ustanowienie przez radę gminy takowych zwolnień musi być zatem uznane za stanowiące oczywistą i rażącą obrazę prawa.

Analogiczne stanowisko wyrażane jest również w orzecznictwie, w tym na przykład w wyrokach Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 5 stycznia 2005 roku, sygn. FSK 961/04, z 14 sierpnia 2007r., sygn. II FSK 909/06, z 14 sierpnia 2007r., sygn. II FSK 911/06 (wszystkie publ. w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych), w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego Oddział Zamiejscowy w Rzeszowie z 25.06.2003r. sygn. SA/Rz 235/03, (publ. OSP 2004/2/16), w wyroku Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 18 listopada 2005r.. sygn. I SA/Wr 881/05 (publ. w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych), czy też w przywołanych już powyżej orzeczeniach Woje-

wódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp.

Szczególnie znamieną dla utrwalonej linii orzeczniczej będzie przy tym teza wyrażona w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 stycznia 2005r., sygn. FSK 961/04. gdzie *experssis verbis* wskazano, że wprowadzając na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych "inne zwolnienia przedmiotowe", rada gminy nie może odnieść tych zwolnień do niektórych tylko podatników wymienionych w art. 3 ust. 1 tej ustawy.

W odpowiedzi na skargę Rada Gminy Bogdaniec wniosła o oddalenie skargi, wskazując, że po zapoznaniu się z zarzutami skargi Rada skorzystała z instytucji autokontroli i w dniu 30 czerwca 2009r. podjęła uchwałę Nr XIX/172/2009 zmieniającą uchwałę Nr XIV/141/2008, która wycofała z obrotu prawnego uregulowanie zawarte w § 2 lit. „b” uchwały. Jednak działania organu w ramach autokontroli nie zostały wyczerpane zgodnie z art. 54 § 3 P.p.s.a. poprzez nie przekazanie sadowi skargi wraz ze stanowiskiem organu administracji, co było spowodowane okresem przerwy letniej w pracach Rady Gminy.

Podkreślono również, że działając w trybie nadzoru Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze uchwałą 159/2009 stwierdziło nieważność w całości § 1 uchwały Nr XIV/141/2008 w części kwestionowanego, przez stronę skarżącą zapisu. Organ nadzoru zarzucił Radzie naruszenie art. 2 i 7 Konstytucji oraz art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy o samorządzie gminnym.

Wskazano również, że stwierdzenie nieważności uchwały w zaskarżonej części wpłynie na pogorszenie sytuacji prawnej i materialnej mieszkańców gminy w podeszłym wieku. Gmina wykonując zadania publiczne o znaczeniu lokalnym, w ramach przyznanej samodzielności ma obowiązek udzielać pomocy członkom swojej wspólnoty samorządowej, wymagającym wsparcia w codziennej egzystencji, którego przejawem może być także udzielenie zwolnień podatkowych w ramach dochodów własnych gminy. Właśnie względy społeczne były podstawą przyjęcia kwestionowanego zapisu.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga okazała się zasadna.

Stosownie do treści art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, póź. 1269), sąd administracyjny sprawuje wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, a kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Decyzja administracyjna jest zgodna z prawem, jeżeli jest zgodna z przepisami prawa materialnego i przepisami prawa procesowego. Sąd bada zgodność z prawem obowiązującym w dniu podjęcia zaskarżonej decyzji. Nadto, zgodnie z przepisem art. 3 § 1 P.p.s.a, sądy te sprawując kontrolę działalności ad-

ministracji publicznej stosują środki określone ustawą - art. 145 do art. 150 ustawy.

Z art. 168 Konstytucji RP wynika prawo jednostek samorządu terytorialnego do ustalania wysokości podatków i opłat lokalnych w zakresie ustalonym ustawą. Dalszej kompetencji samorządu terytorialnego w tym zakresie regulują ustawy dotyczące poszczególnych samorządów.

I tak na podstawie art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązującego na obszarze gminy, przy czym zgodnie z art. 18 ust. 2 pkt 8 tejże ustawy podejmowanie uchwał w sprawach podatków i opłat należy do wyłącznej właściwości rady gminy lecz tylko w granicach określonych w odrębnych ustawach. Unormowanie w zakresie podejmowania uchwał w przedmiocie podatku od nieruchomości zawarte zostało w art. 5 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

W myśl natomiast art. 7 ust. 1 zwalnia się od podatku od nieruchomości wskazane w tym przepisie nieruchomości (zwolnienie przedmiotowe), natomiast ust. 2 art. 7 zawiera wskazanie podmiotów zwolnionych od podatku od nieruchomości (np. uczelnie, szkoły, jednostki naukowe – badawcze...).

W art. 7 ust. 3 ustawy ustawodawca zawarł upoważnienie dla rady gminy zgodnie, z którym może ona w drodze uchwały wprowadzić inne zwolnienia przedmiotowe niż określone w ust. 1 ustawy. Zakres delegacji ustawowej obejmuje zatem tylko zwolnienia przedmiotowe a nie podmiotowe, czy o charakterze mieszanym.

Dla dalszych rozważań niezbędne jest również dokonanie rozróżnienia pojęć: ulgi i zwolnienia podatkowego. Zwolnienie i ulga to dwie różne instytucje występujące w konstrukcji prawnej podatku. Ich zakres przedmiotowy nie pozwala na klasyfikowanie zwolnienia podatkowego jako pojęcia szerszego, obejmującego również ulgę podatkową. Co prawda skutki ekonomiczne zastosowania w praktyce zwolnienia lub ulgi mogą być tożsame, ale na płaszczyźnie prawnej są to całkowicie odrębne instytucje. Zwolnienia podatkowe dotyczą innych elementów konstrukcji podatku niż ulgi podatkowe. Nie można zatem twierdzić, że ulga podatkowa to nic innego niż „częściowe zwolnienie” od podatku. I na odwrót – ulgi podatkowe nie obejmują swym zakresem przedmiotowym zwolnienia podatkowego.

Wyjaśnienia wymaga pojęcie ulgi podatkowej zawarte w ustawie z 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005r. Nr 85, poz. 727 ze zm.). W art. 3 pkt 6 tej ustawy przyjęto, że przez ulgę podatkową rozumie się przewidziane w przepisach prawa podatkowego zwolnienia, odliczenia, obniżki albo zmniejszenia, których zastosowanie powoduje obniżenie podstawy opodatkowania lub wysokości podatku. Z definicji tej wynika m. in., że ulga podatkowa to również zwolnienie od podatku. Jest to jednakże uproszczone rozumienie ulgi podatkowej, przyjęte wyłącznie na potrzeby ordynacji podatko-

wej, a w związku z tym nie może być bezpośrednio stosowane w innych ustawach podatkowych, w tym również w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych. Potwierdza to brzmienie art. 3 ordynacji podatkowej, a w szczególności zwrot „ilekroć w ustawie jest mowa o (...) rozumie się przez to (...)”. Artykuł 3 Ordynacji podatkowej zawiera „słowniczek” terminów używanych w tej ustawie, a przez to nie może być bezpośrednio wykorzystywany przy ustalaniu znaczenia poszczególnych zwrotów z innych ustaw. Tak więc definicja ulgi podatkowej z Ordynacji podatkowej nie podważa wcześniejszego twierdzenia, że zwolnienie i ulga to dwa różne pojęcia, oznaczające inne instytucje z zakresu prawa podatkowego.

Jaka jest zatem różnica między ulgą a zwolnieniem podatkowym? W żadnej z ustaw podatkowych, poza wskazaną Ordynacją podatkową, nie zamieszczono definicji zwolnienia i ulgi podatkowej. Są to jednak instytucje powszechnie stosowane w konstrukcji poszczególnych podatków. Na podstawie analizy przepisów regulujących te instytucje sformułowano w doktrynie definicję zwolnienia i ulgi podatkowej (problematyka ta jest całościowo przedstawiona przez W. Nykiela, Zwolnienia i ulgi podatkowe a konstrukcja podatku (wybrane zagadnienia), w Księża pamiętkowa ku czci Profesora Apoloniusza Kosteckiego. Studia z dziedziny prawa podatkowego, Toruń 1998, s. 173 i nast.).

Przyjmuje się zatem, że zwolnienie podatkowe to wyłączenie z zakresu podmiotowego danego podatku pewnej kategorii podmiotów (zwolnienie podmiotowe) lub z przedmiotu danego podatku pewnej kategorii sytuacji faktycznych lub prawnych (zwolnienia przedmiotowe). Występują również zwolnienia o charakterze mieszanym: podmiotowo - przedmiotowym. Wskazać należy, że zwolnienie ze swej strony może dotyczyć jedynie podmiotu (podatnika) lub przedmiotu (np. dochodu, obrotu, majątku lub przychodu). Instytucja zwolnienia nie może wystąpić w innych elementach konstrukcji podatku niż podmiot lub też przedmiot podatku.

Inaczej jest z ulgami podatkowymi. Sprowadzają się one do zmniejszenia: podstawy opodatkowania, stawki podatkowej, kwoty podatku. Ulgi podatkowe nie dotyczą zatem bezpośrednio podmiotu lub przedmiotu podatku (co charakteryzuje zwolnienia), ale innych elementów konstrukcji podatku, tj.: podstawy opodatkowania, stawek podatkowych i kwoty podatku. Przybierają one postać odliczeń od podstawy opodatkowania, obniżek stawek podatkowych lub odliczeń od kwoty podatku. Te odliczenia i obniżki występujące w ustawach regulujących poszczególne podatki określa się mianem ulg podatkowych. Należy przy tym zwrócić uwagę, że nawet w ustawie regulującej dany podatek nie muszą one występować tylko w jednej formie, np. odliczenia od podstawy opodatkowania. Obok odliczenia konstrukcja podatku może zawierać obniżki stawki i kwoty podatku. Wszystkie te formy określane są mianem ulg w tym podatku. Cechą charakterystyczną ulg podatkowych, odróżniającą ją od zwolnień podatkowych, jest ich złożona konstrukcja prawna.

Pomniejszenie kwoty podatku lub podstawy opodatkowania wymaga szczegółowego określenia m. in. w jakim trybie to ma nastąpić (na wniosek podatnika lub z urzędu), w jakiej wysokości (procentowego lub kwotowego określenia wysokości pomniejszenia podstawy opodatkowania lub podatku) i w jakiej formie (zaliczkowo, jednorazowo w zeznaniu lub deklaracji). Konieczność precyzyjnego ustalenia tych wszystkich elementów ulgi podatkowej prowadzi niekiedy do znaczącego rozbudowania przepisów ją regulujących. Poprawne ukształtowanie konstrukcji ulgi podatkowej wymaga dużej wiedzy i staranności działania legislacyjnego. Pod tym względem konstrukcje zwolnień podatkowych są mniej złożone. Większość z nich da się zamknąć w jednym zdaniu, z którego wynika, kto lub co ma być zwolnione.

Rozróżnienie tych dwóch pojęć prowadzi do stwierdzenia, że rada gminy jest uprawniona do wprowadzania ulg podatkowych tylko wówczas, gdy w danym przepisie ustawowym użyte jest pojęcie „ulga”.

Odnosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że rację ma skarżący, iż uregulowanie zawarte w § 2 lit. „b” zaskarżonej uchwały Rady Gminy Bogdaniec odpowiada pojęciu ulgi podatkowej, a Rada Gminy jest uprawniona na mocy art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych do wprowadzenia tylko zwolnień od podatku od nieruchomości.

Zgodnie z § 2 lit. „b” zaskarżonej uchwały zwalnia się od podatku od nieruchomości 50% powierzchni gruntów i budynków stanowiących własność osób powyżej 65-go roku życia, prowadzących samodzielnie gospodarstwo domowe.

Nie jest to więc zwolnienie podatkowe, albowiem nie wyłącza definitywnie określonych przedmiotów (w tym przypadku 50% powierzchni gruntów i budynków) spod opodatkowania, a jedynie zmniejsza rozmiar uiszczanego podatku.

Trafna jest również konstatacja strony skarżącej, że nawet przy przyjęciu dopuszczalności konstrukcji zwolnienia częściowego, zakwestionowane zapisy uchwały muszą być uznane za niezgodne z regulacjami rangi ustawowej.

W art. 7 ust. 3 ustawy ustawodawca, co Sąd już podkreślał, zawarł upoważnienie dla rady gminy zgodnie, z którym może ona w drodze uchwały wprowadzić inne zwolnienia przedmiotowe niż określone w ust. 1 ustawy. Zakres delegacji ustawowej obejmuje zatem tylko zwolnienia przedmiotowe a nie podmiotowe, czy o charakterze mieszanym.

Taki charakter zwolnienia o charakterze, przedmiotowo-podmiotowym, czy wręcz podmiotowym, ma zaskarżony § 2 lit. „b” uchwała.

Jeżeli z trzech grup podatników podatku od nieruchomości wymienionych w art. 3 ust. 1 cyt. ustawy (osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne) zwolnienie, zawarte w zaskarżonej uchwale,

dotyczy tylko jednej grupy (osób fizycznych, które osiągnęły wiek 65 lat), nie może ulegać żadnej wątpliwości, że ma ono także charakter podmiotowy (por. wyrok NSA z 5 stycznia 2005r. sygn. akt FSK 961/04, publ. W Centralnej Bazie Orzeczeń i Informacji o Sprawach).

W ocenie Sadu treść art. 7 ust. 3 jest tak jasna, że nie zachodzi potrzeba, dla ustalenia jego treści, posługiwania się innymi - niż językowa - rodzajami wykładni.

Wprowadzając, na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych "inne zwolnienia przedmiotowe" rada gminy nie może odnosić tego zwolnienia do niektórych tylko podatników wymienionych w art. 3 ust. 1.

Wskazać należy, że w orzecznictwie sądów administracyjnych ukształtował się pogląd, iż skoro ustawodawca upoważnił rady gminy do wprowadzenia innych zwolnień niż określone w art. 7 ust. 1, to tym samym dopuścił możliwość stosowania zwolnień częściowych, ale tylko w zakresie zwolnień przedmiotowych (por. wyrok NSA OZ w Rzeszowie z 7 czerwca 2000r., sygn. akt SA/Go 342/00, „Glosa” 2001, Nr 9, poz. 25 FK 2001, Nr 2, s. 58, wyrok NSA OZ w Gdańsku z 5 kwietnia 2005r., I SA/Gd 434/01, OwSS 2002, Nr 3, poz. 85, „Glosa”, Nr 3, s. 48).

Pogląd o upoważnieniu rady gminy, na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, do uchwalania zwolnień o charakterze przedmiotowym, odnajdujemy również w stanowisku doktryny. Wskazuje się w nim, że biorąc pod uwagę art. 217 Konstytucji RP i art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, należy stwierdzić, że rada gminy nie może wprowadzać zwolnień określonych podmiotów (L. Etel, S. Presnarowicz, G. Dudar, podatki o opłaty lokalne – Komentarz, ABC, Warszawa 2008r., s. 310).

W tym też zakresie nie do przyjęcia jest pogląd zgodnie, z którym „dozwolone jest to co nie jest zabronione”.

Stosownie bowiem do art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Wyrażona w tym przepisie zasada praworządności oznacza, że władza publiczna może działać tylko na podstawie i w granicach prawa nie może sobie przypisywać uprawnień (praw), które nie wynikają wprost, bezpośrednio z przepisów prawa.

Samorząd terytorialny na podstawie art. 16 ust. 2 Konstytucji RP uczestniczy w sprawowaniu władzy publicznej, zatem określona w art. 7 Konstytucji RP zasada praworządności odnosi się do jego organów w całej rozciągłości.

Podkreślić również należy, że niedopuszczalne jest stanowienie przepisów niezgodnych z Konstytucją, nawet gdyby były one korzystne z punktu widzenia jakiejś grupy podatników.

Mając na uwadze powyższe stwierdzenia stwierdzić należy, że uchwała w zaskarżonej części narusza wskazane przepisy Konstytucji RP (art. 7 i 217) oraz art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

W myśl przepisu art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym uchwała organu gminy sprzeczna z prawem jest nieważna. Nieważność tę powoduje każde istotne naruszenie prawa przez organ gminy.

Z uwagi na opisane wyżej istotne wady części zaskarżonej uchwały, których wynikiem było stwierdzenie istotnego naruszenia prawa (zarówno przepisów ustaw jak i Konstytucji RP), Sąd zobowiązany był, na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a do stwierdzenia nieważności uchwały Rady Gminy Bogdaniec w zaskarżonej części.

=====

2232

WYROK WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W GORZOWIE WIELKOPOLSKIM SYGN. AKT NR I SA/GO 345/09

z dnia 22 października 2009r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Krystyna Skowrońska - Pastuszko
Sędziowie	Sędzia WSA Alina Rzepecka Sędzia WSA Dariusz Skupień (spr.)
Protokolant	Referent Alicja Rakiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 października 2009r. sprawy ze skargi Prokuratora Okręgowego w Gorzowie Wlkp. na uchwałę Nr XXV/125/2008 Rady Gminy Zwierzyn z dnia 28 listopada 2008r. w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości stwierdza

- nieważność § 2 ust. 1 pkt 4 zaskarżonej uchwały.

UZASADNIENIE

Prokurator Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim zaskarżył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim uchwałę Nr XXV/125/2008 Rady Gminy Zwierzyn z dnia 28 listopada 2008 roku w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości (Dz. Urz. Woj. Lubus. Nr 128, poz. 1951) w części obejmującej § 2 pkt 4 tej uchwały. Zarzut dotyczył rażącego naruszenia prawa tj. art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych, poprzez ustanowienie w § 2 pkt 4 wyżej wskazanej uchwały zwolnienia z podatku od 85% powierzchni nieruchomości stanowiących budynki będące w posiadaniu emerytów i rencistów z gospodarstwa rolnego zamieszkujących samodzielnie pomimo braku po stronie rady gminy kompetencji do stanowienia ulg podatkowych oraz do ustanowienia zwolnień podatkowych o charakterze podmiotowym.

W uzasadnieniu skargi Prokurator podniósł, że zgodnie z art. 84 Konstytucji RP każdy jest zobowiązany do ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków, określonych w ustawie natomiast art. 217 Konstytucji RP stanowi, iż nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy.

Odpowiednio zgodnie z art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, gminie przysługuje prawo stanowienia, na podstawie upoważnień ustawowych, aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy, przy czym art. 18 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym stanowi, iż podejmowanie uchwał w sprawach podatków i opłat w granicach określonych w odrębnych ustawach – do czego upoważnia jednostki samorządu terytorialnego art. 168 Konstytucji RP – należy do wyłącznej właściwości rady gminy.

Regulacje rangi ustawowej określające kompetencje organów gminy w sprawach z zakresu podatku od nieruchomości zawiera ustawa z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych.

Ustawa powyższa w art. 7 ust. 3 w brzmieniu obowiązującym na dzień podjęcia zakwestionowanej uchwały stanowiła, iż rada gminy w drodze uchwały może wprowadzić inne zwolnienia przedmiotowe nieokreślone w ust. 1 oraz w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 2 października 2003 roku o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych i niektórych ustaw.

Z przytoczonych przepisów wynika jednoznacznie, iż rada gminy nie ma uprawnień do wprowadzenia zwolnień mieszanych, to jest podmiotowo – przedmiotowych w podatku od nieruchomości.

Udzielanie emerytom i rencistom z gospodarstwa rolnego zamieszkujących samodzielnie zwolnienia

w wysokości 85% powierzchni budynków stanowi klasyczny przykład przywileju podatkowego o charakterze mieszanym podmiotowo - przedmiotowym. Obejmuje ono swoim zasięgiem pewną ogólnie określoną kategorię zdarzeń skutkujących powstaniem zobowiązania podatkowego podatku od nieruchomości, jaka jest posiadanie pozostałych budynków a jednocześnie fakt zwolnienia ściśle łączący z cechami indywidualnymi podatnika niezwiązanymi zupełnie z przedmiotem opodatkowania takimi jak jego zdolność do pracy, źródło utrzymania i wiek.

Zwolnienie to ma, zatem, niezależnie od redakcyjnej formy jego sformułowania wysuwającej na pierwszy plan elementy przedmiotowe w istocie charakter mieszany podmiotowo - przedmiotowy, gdyż w zwolnieniu uchwałodawca w sposób wyraźny określił podmiot, do którego jest adresowane - to jest emerytów i rencistów, którzy osiągnęli określony wiek.

Zważyć bowiem trzeba, iż skoro z trzech grup podatników podatku od nieruchomości wymienionych w art. 3 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne) zwolnienie dotyczy tylko części jednej grupy - osób fizycznych w określonym wieku, dla których źródłem utrzymania jest renta lub emerytura - to nie może ulegać żadnej wątpliwości, że ma ono przede wszystkim charakter podmiotowy.

Skoro, zaś żaden przepis prawa nie przyznaje gminie kompetencji do ustanowienia zwolnień o charakterze podmiotowym, a przepis art. 217 Konstytucji RP w sposób oczywisty i wyraźny zastrzega, iż zwolnienia takowe mogą być ustanawiane wyłącznie w drodze ustawy to uznać należy, iż rady gminy nie posiadają również kompetencji do wprowadzenia do systemu prawa podatkowego zwolnień o charakterze mieszanym.

Ustanowienie przez radę gminy takowych zwolnień musi być, zatem uznane za stanowiące oczywistą i rażącą obrazę prawa.

Analogiczne stanowisko, co do dopuszczalności ustanowienia przez rady gminy zwolnień podatkowych w podatkach i opłatach lokalnych wyrażone jest również w orzecznictwie, w tym przykład: w wyrokach Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 5 stycznia 2005 roku, sygn. FSK 961/04, z 14 sierpnia 2007 roku, sygn. IIFSK 909/06, z 14 sierpnia 2007 roku, sygn. IIFSK 911/06 (wszystkie publ. w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych), w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego Oddział Zamiejscowy w Rzeszowie z 25.06.2003r. sygn. SA/Rz 235/03 (publ. OSA 2004/2/16), w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 18 listopada 2005 roku, sygn. I SA/ Wr 881/05 (publ. w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych), czy też w orzeczeniach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. z dnia 26 października 2006r. sygn. I SA/ Go 2324/05 z dnia 27 listopada 2008r. sygn. I SA/ Go 876/08 z dnia 10 lutego 2009r. sygn. I SA/ Go 2/09 (wszystkie publ. w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych). Szczególnie znamieną dla utrwalonej linii orzecniczej

będzie przy tym teza wyrażona w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 stycznia 2005 roku sygn. FSK 961/04 gdzie *experssis verbis* wskazano, że wprowadzając na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych „inne zwolnienia podatkowe” rada gminy nie może odnieść tych zwolnień do niektórych tylko podatników wymienionych w art. 3 ust. 1 tej ustawy.

Stąd też skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności § 2 pkt. 4 zaskarżonej uchwały jako rażąco naruszającego art. 217 Konstytucji RP oraz art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jednolity Dz.U. Nr 121, poz. 844 z 2006 r. ze zm.).

W udzielonej odpowiedzi na skargę Przewodniczący Rady Gminy Zwierzyn, wskazał, że uzasadnieniem zaskarżonego zapisu § 2 pkt 4 uchwały Rady Gminy z dnia 28 listopada 2008 roku nr XXV/125/08 było to, że:

a) Wymienionymi budynkami są stodoły, obory i inne budynki gospodarcze, które były wykorzystywane do produkcji rolnej, a obecnie po rezygnacji z prowadzenia gospodarstwa rolnego przez ich właścicieli z przyczyn zdrowotnych (renta) lub z powodu osiągnięcia wieku emerytalnego nie są wykorzystywane.

b) Zwolnienia podatkowego Rada Gminy Zwierzyn nie przyznała krezusom finansowym a osobom biednym. Są to tylko osoby, które posiadają renty lub emerytury z KRUS oraz samodzielnie zamieszkują. W zdecydowanej większości są to ludzie ciężko schorowani, którzy pracę na roli rozpoczęli w okresie wczesnego dzieciństwa a skończyli ją w momentach znacznych niedomagań zdrowotnych lub w okresie zaawansowanego wieku i braku sił do dalszej pracy. Każda złotówka ma dla tych osób znaczenie. Skromne renty i emerytury przeznaczają w wysokości około 30-40% na zakup leków.

c) Jest to niewielki procent osób mieszkańców gminy. W 2009 roku zwolnienie dotyczy 19 byłych gospodarstw na sumę 9 084zł. W skali roku jest to średnio po 478,11zł na jedno z wyżej wymienionych gospodarstw.

d) Wymienione budynki mogą jeszcze długo służyć następnym pokoleniom rolników, a nawet niektórych przypadkach mogą zostać wykorzystane na inną działalność gospodarczą. W sumie zwolnienia dotyczą 2 594m² powierzchni. Udzielenie zwolnień podatkowych w wysokości 85% byłym rolnikom pozwala na zachowanie substancji budynków i chroni je przed rozbiórkami.

e) W przyszłości następni właściciele tych gospodarstw będą płacić podatki z nieruchomości do budżetu gminy. Po rozebraniu budynków na pewno nie. Dlatego z gospodarczego punktu widzenia korzystniej jest udzielić tej niewielkiej grupie osób zwolnień na dany okres niż pozbywać się całkowicie przyszłościowych korzyści.

f) Powyższe zwolnienia podatkowe były udzielane na terenie Gminy Zwierzyn od 1991. Nigdy ich treść i sentencja nie były kwestionowane przez organa nadzoru finansowego (w tym Regionalne Izby Obrachunkowe).

g) Trudno się zgodzić z uzasadnieniem Prokuratora (patrzac ze społecznego punktu widzenia), że Rada Gminy Zwierzyn przyznała przywileje tym osobom ze względu na wiek, źródło utrzymania, czy zdolność do pracy. Czy można nazwać przywilejem osiągnięcie wieku starczego, posiadanie znaczących ubytków na zdrowiu, braku sił i mieszkanie w samotności z dala od sąsiadów i rodziny, mając do dyspozycji rentę lub emeryturę, która jest za mała, żeby żyć a za duża żeby umierać?

h) Przez wiele lat to samorząd gminy i państwa, korzystając z przywileju prawa osiągał dochody od tych osób, które wpłacały do budżetu dobrowolne daniny jakim są wszelkiego rodzaju podatki.

i) Rada Gminy Zwierzyn pragnie podtrzymać w mocy uchwałę z dnia 28 listopada 2008r. Nr XXV/125/08 w sprawie określenia podatku z nieruchomości w tym zapisu dotyczącego zwolnień podatkowych w wysokości 85% powierzchni pozostałych budynków będących w posiadaniu rencistów i emerytów z gospodarstwa rolnego zamieszkujących samodzielnie uważając ze społecznego punktu widzenia za zasadne.

j) Rada Gminy pragnie również powyższą sprawą zainteresować parlamentarzystów, dla których dotychczasowe wyroki Sądów Administracyjnych w podobnych sprawach powinny stanowić przesłankę do ewentualnej korekty prawa.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Na wstępie należy zauważyć, że w myśl art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.), sąd administracyjny sprawuje wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, a kryterium tej kontroli jest legalność zaskarżonego aktu, tzn. jego zgodność z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Akt pochodzący od organu administracji publicznej jest zgodny z prawem, jeżeli jest zgodny z przepisami prawa materialnego i przepisami prawa procesowego. Sąd bada zgodność z prawem obowiązującym w dniu podjęcia zaskarżonego aktu. Nadto, stosownie do przepisu art. 3 § 1 P.p.s.a., sądy administracyjne sprawując kontrolę działalności administracji publicznej stosują środki określone ustawą, w szczególności przepisami art. 145 do art. 150 cyt. ustawy.

Z art. 168 Konstytucji wynika prawo jednostek samorządu terytorialnego do uchwalania wysokości podatków i opłat lokalnych w zakresie ustalonym ustawą. Dalsze kompetencje samorządu terytorialnego tym zakresie regulują ustawy dotyczące poszczególnych samorządów. W odniesieniu do gminy

wskazać należy art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.), zgodnie z którym gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązującego na obszarze gminy, przy czym w myśl art. 18 ust. 2 pkt 8 tej ustawy podejmowanie uchwał w sprawach podatków i opłat należy do wyłącznej właściwości rady gminy, lecz tylko w granicach określonych w odrębnych ustawach. Unormowanie w zakresie uchwał gminnych w przedmiocie podatku od nieruchomości zawiera art. 5 oraz art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2006r. Nr 121, poz. 844 ze zm.). Pierwszy z wymienionych przepisów w ust. 1 przyznaje kompetencje radzie gminy do określenia przez nią, w drodze uchwały, wysokości stawek podatku od nieruchomości. Natomiast w art. 7 ust. 3 radzie gminy zostało przyznane uprawnienie do wprowadzenia, w drodze uchwały, innych zwolnień przedmiotowych niż określone w ust. 1 art. 7 cyt. ustawy oraz w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 2 października 2003r. o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych i niektórych ustaw. Jak z powyższego wynika ustawa o podatkach i opłatach lokalnych zezwala radzie gminy w przedmiocie podatku od nieruchomości jedynie na uchwalenie zwolnień o charakterze przedmiotowym. Treść upoważnienia zawartego w art. 7 ust. 3 tej ustawy jest bowiem jednoznaczna.

W punkcie wyjścia należy też zaznaczyć, że podejmując uchwały podatkowe rada gminy nie może pominąć nie tylko wskazanych wyżej przepisów ustawowych, ale także przepisów Konstytucji RP. I tak, art. 84 Konstytucji określa, iż każdy jest obowiązany do ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków, określonych w ustawie, co odnosi się także do danin publicznych, o których mowa w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych. Z kolei art. 217 Konstytucji wskazuje, że nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy. Jak słusznie zatem wskazał skarżący, Rada Gminy w Zwierzyniu nie miała kompetencji do wprowadzenia zwolnień podmiotowych w podatku od nieruchomości, ponieważ art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, o czym była mowa wyżej, dopuszcza możliwość wprowadzenia zwolnień z podatku od nieruchomości jedynie o charakterze przedmiotowym. Należy przy tym zgodzić się z Prokuratorem Okręgowym, iż wprowadzone w § 2 pkt. 4 zaskarżonej uchwały zwolnienie ma innych charakter, to znaczy jest zwolnieniem podmiotowym. Nie ma wątpliwości, iż zwolnienie podatkowe o charakterze podmiotowym to takie, które wyłącza obowiązki podatkowe ze względu na kryterium podmiotowe, tj. dotyczy pewnej kategorii podmiotów spośród podatników. Natomiast zwolnienie przedmiotowe to wyłączenie z przedmiotu danego podatku pewnej kategorii stanów faktycznych i prawnych. Zwolnienie podatkowe, które zostało wprowadzone w § 2 pkt. 4 zaskarżonej uchwały Rady Gminy Zwierzyn z dnia 28 listopada 2008r., adresowane jest do

zajmujących pozostałe budynki emerytów i rencistów, z gospodarstwa rolnego. Wprawdzie w gramatycznym ujęciu jest to „zwolnienie w wysokości 85% z podatku od pozostałych budynków”, ale taka konstrukcja językowa nie powoduje, iż wprowadzone zwolnienie można traktować jako zwolnienie o charakterze tylko przedmiotowym. Zwolnienie z podatku nie zostały bowiem objęte wszystkie pozostałe budynki, lecz tylko te, które są zajmowane przez emerytów lub rencistów utrzymujących się wyłącznie z emerytury bądź renty z gospodarstwa rolnego. Słusznie zatem skarżący twierdził, iż w takiej sytuacji mamy do czynienia z przywilejem podatkowym o charakterze mieszanym podmiotowo-przedmiotowym, w którym mimo wysunięcia w redakcyjnym sformułowaniu na pierwszy plan elementów przedmiotowych, decydujące znaczenie należy przypisać wyróżnikom podmiotowym, skoro fakt zwolnienia pozostałych budynków został połączony ściśle z cechami indywidualnymi podatnika takimi jak jego źródło utrzymania. Kryterium podmiotowe jest niewątpliwie decydujące w tak określonym zwolnieniu. W ocenie Sądu, § 2 pkt 4 zaskarżonej uchwały jest wskazaniem pewnej kategorii podatników, niezależnie od tego, jak liczny jest zbiór podmiotów wchodzących do danej kategorii (grupy), a zatem występuje sprzeczność z treścią art. 217 Konstytucji, polegająca na tym, iż przewidziane w § 2 pkt 4 zwolnienie podatkowe ma przede wszystkim charakter podmiotowy, a z treści upoważnienia zawartego w art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych wynika jedynie upoważnienie do zwolnień przedmiotowych co jest zgodne z art. 217 Konstytucji. Ponadto z zaskarżonego § 2 pkt 4 wyżej wskazanej uchwały nie wynika, że zwolnienie dotyczy jedynie rencistów i emerytów pobie-

rających świadczenia z KRUS, albowiem nie można wyłączyć takiej sytuacji, gdy osoba posiadająca gospodarstwo rolne była poza rolnictwem zatrudniona i nabyła to świadczenie pracownicze wypłacane przez ZUS, a nie KRUS. Zawężenie zwolnienia tylko do osób zamieszkujących samodzielnie, jest w stosunku np. do małżonków znajdujących się w takiej samej sytuacji majątkowej, pobierających także świadczenie z KRUS, także sprzeczne z konstytucyjną zasadą równości wobec prawa, uregulowaną w art. 32 Konstytucji RP.

Reasumując Sąd stwierdza, że postanowienie § 2 ust. 4 zaskarżonej uchwały jest sprzeczne z art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2006 roku Nr 121, poz. 844 ze zm.). W myśl przepisu art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym uchwała organu gminy sprzeczna z prawem jest nieważna. Nieważność tę powoduje każde istotne naruszenie prawa przez organ gminy. Z uwagi na wskazane powyżej istotne wady części zaskarżonej uchwały (§ 2 pkt 4), mające cechy rażącego naruszenia prawa należało orzec o stwierdzeniu nieważności uchwały Rady Gminy Zwierzyn w zaskarżonej części.

Żadnego natomiast znaczenia w procesie kontroli sądowo administracyjnej uchwały organu gminy, a zatem żadnego wpływu na rodzaj orzeczenia nie mogły mieć względy społeczne i ekonomiczne, na które powoływano się w odpowiedzi na skargę.

Z powyższych powodów Sąd uwzględnił skargę Prokuratora Okręgowego w Zielonej Górze i na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a. orzekł jak w sentencji.

2233

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE WOJEWODY LUBUSKIEGO NR NK.I.IWIT.0911-1-42/09

z dnia 7 sierpnia 2009r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) stwierdzam nieważność uchwały Rady Gminy Bobrowice Nr XXIII/195/09 z 14 lipca 2009r. w sprawie opłat za świadczenia prowadzonego przez Gminę Bobrowice przedszkola publicznego w następującym zakresie:

- § 1 pkt 1,
- § 2,
- § 4 ust. 1.

UZASADNIENIE

W dniu 14 lipca 2009r. Rada Gminy Bobrowice podjęła uchwałę w sprawie opłat za świadczenia prowadzonego przez Gminę Bobrowice przedszkola publicznego.

Uchwała została doręczona organowi nadzoru w dniu 22 lipca 2009r.

Po dokonaniu analizy prawnej uchwały, organ nadzoru stwierdza, że akt ten w ww. zakresie istotnie narusza prawo, tj. art. 14 ust. 5 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 września 1991r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004r. Nr 256, poz. 2572 ze zm.).

Mocą § 1 uchwały Rada Gminy Bobrowice postanowiła, iż: „Ustala się opłaty ponoszone przez rodziców lub opiekunów prawnych dziecka za świadczone przez przedszkola publiczne w Gminie Bobrowice usługi:

- 1) opłata stała obejmująca zajęcia przekraczające podstawę programową;
- 2) opłatę za wyżywienie dziecka, tzn. koszt surowca do sporządzenia posiłków.”

w § 2 ust. 1 określono natomiast, iż opłata stała wynosi:

- 1) 80zł miesięcznie dla dzieci 3,4, 5 letnich;
- 2) 20zł miesięcznie dla dzieci 6 letnich przebywających w placówce do pięciu godzin dziennie;
- 3) 80zł miesięcznie dla dzieci 6 letnich przebywających w placówce powyżej pięciu godzin dziennie.

Z kolei w ust. 2 § 2 postanowiono, iż: opłata, o której mowa w ust. 1 ulega podwojeniu w przypadku przyjęcia do przedszkola publicznego w Gminie Bobrowice dzieci spoza obwodu.

Zasady zwrotu wydatków ponoszonych za wyżywienie określono w § 3 uchwały, natomiast w § 4 unormowano zasady dokonywania opłaty stałej oraz opłaty za wyżywienie.

Zgodnie z treścią art. 14 ust. 5 ustawy o systemie

oświaty opłaty za świadczenia prowadzonych przez gminę przedszkoli publicznych ustala rada gminy. Przepis ten w dalszej części zastrzega jednak, iż przy ustalaniu odpłatności rada gminy musi uwzględnić regulację zawartą w art. 6 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, w myśl której przedszkole publiczne prowadzi bezpłatne nauczanie i wychowanie w zakresie co najmniej podstawy programowej wychowania przedszkolnego. Tym samym organ stanowiący gminy, ustalając odpłatności za świadczenia przedszkoli, nie może nimi objąć zajęć, które mieszczą się w ramach wyznaczonych na podstawie art. 22 ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy o systemie oświaty, w drodze rozporządzenia wydanego przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania, podstaw programowych wychowania przedszkolnego.

Czas przeznaczony na realizację podstawy programowej wychowania przedszkolnego nie może być krótszy niż 5 godzin. Stanowi o tym § 10 ust. 2 pkt 1 załącznika Nr 1 do rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 21 maja 2001r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół (Dz. U. Nr 61, poz. 624 ze zm.).

W świetle powyższego, oczywistym jest iż o ile wychowanie i nauczanie odbywa się w ramach podstawy programowej, jest bezpłatne, natomiast za świadczenia publicznych przedszkoli wykraczające poza podstawę programową wychowania przedszkolnego dozwolone jest pobieranie opłat. Jednakże niezbędne jest określenie rodzaju świadczeń, które są odpłatne i wysokości opłaty odpowiadającej każdemu z tych świadczeń. Nie jest wystarczające wskazanie w uchwale, że są to koszty za świadczenia wykraczające poza podstawę programową, bowiem powoduje to przyjęcie tylko jednej sztywnej opłaty, która nakłada na rodziców (opiekunów) obowiązek jej ponoszenia w każdym przypadku korzystania przez dziecko z wychowania przedszkolnego, niezależnie o tego czy konkretne przedszkole oferuje jakiegokolwiek inne świadczenia poza realizacją podstawy programowej, jakości tych świadczeń i przede wszystkim niezależnie od tego czy dane dziecko w ogóle korzysta z dodatkowych świadczeń i w jakim rozmiarze.

Dlatego też rada gminy powinna szczegółowo wskazać, jakie dodatkowe świadczenia oferuje przedszkole oraz określić osobną opłatę za każde z nich. Wynika to z faktu, iż istotną cechą opłaty jest jej ekwiwalentność. Pobiera się ją w związku z wyraźnie wskazanymi usługami i czynnościami organów państwowych lub samorządowych dokonywanych w interesie konkretnych podmiotów. Opłata stanowi zatem swoisty ekwiwalent za uzyskanie zindywidualizowanego świadczenia oferowanego przez podmiot prawa publicznego.

Analogiczne stanowisko wyraził również Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 8 sierpnia 2006r., sygn. akt IV SA/Wr 94/06 oraz w wyroku z dnia 30 maja 2007r., sygn. akt IV SA/Wr 122/07 a także Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wlkp. w wyroku z dnia 30 lipca 2009r. sygn. akt II SA/GO 346/09.

Tymczasem - wbrew powyższemu - Rada Gminy Bobrowice wprowadziła w przedmiotowej uchwale tzw. opłatę stałą za bliżej nieokreślone świadczenia wykraczające poza podstawę programową. Ponadto opłatę w wysokości 20zł miesięcznie ustalono również dla 6 letnich dzieci przebywających w placówce do pięciu godzin dziennie, a zatem w czasie, gdy powinna być realizowana bezpłatna podstawa programowa wychowania przedszkolnego. W ocenie organu nadzoru taka regulacja istotnie narusza art. 14 ust. 5 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy o systemie oświaty.

Uchwała w sprawie opłat za świadczenia publicznych przedszkoli stanowi akt prawa miejscowego, tj. akt o charakterze generalnym i abstrakcyjnym, a zatem powinna zawierać regulacje jasne, wyczerpujące, uniemożliwiające zastosowanie sprzecznego

z prawem luzu interpretacyjnego.

Adresaci uchwały (rodzice, opiekunowie dzieci) będą z niej czerpać informacje, jakie dodatkowe świadczenia udziela przedszkole publiczne i jaką w związku z tym będą ponosić za to odpłatność.

W tej sytuacji organ stanowiący gminy nie może ograniczyć się do wprowadzenia w uchwale pojęcia opłaty stałej ponoszonej za świadczenia bliżej nieokreślone.

Mając na względzie powyższe, należało orzec o nieważności przedmiotowej uchwały w ww. zakresie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego służy prawo wniesienia skargi, za pośrednictwem Wojewody Lubuskiego, do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Z upoważnienia
Wojewody Lubuskiego
Dyrektor Wydziału Nadzoru i Kontroli
Teresa Kaczmarek

• Informacja o warunkach rozpowszechniania i prenumeraty Dziennika Urzędowego:

Egzemplarze bieżące i z lat ubiegłych, w miarę posiadanych rezerw, można nabywać: - na podstawie nadesłanego zamówienia: w Zakładzie Obsługi Administracji Lubuskiego Urzędu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp., ul. Jagiellończyka 8, 66-400 Gorzów Wlkp., tel. (0-95) 7115-210 - w punkcie sprzedaży Lubuskiego Urzędu Wojewódzkiego w Gorzowie Wlkp., ul. Jagiellończyka 8, codziennie w godz. 730 - 1530, Dzienniki Urzędowe wraz ze skorowidzami wyłożone są do powszechnego wglądu redakcji Dziennika Urzędowego, w bibliotece Lubuskiego Urzędu Wojewódzkiego w Gorzowie Wlkp. oraz Delegaturze Lubuskiego Urzędu Wojewódzkiego w Zielonej Górze – codziennie w godzinach pracy urzędu.

Wydawca: Wojewoda Lubuski

Redakcja: Naczelny Redaktor: Anna Zacharia Redakcja: Wydział Nadzoru i Kontroli Lubuskiego Urzędu Wojewódzkiego ul. Jagiellończyka 8, 66-400 Gorzów Wlkp. tel. (0-95) 7115-585, e-mail – anna.zacharia@uwoj.gorzow.pl; justyna.strelau@uwoj.gorzow.pl

Skład druk i rozpowszechnianie: Skład, druk i kolportaż: Zakład Obsługi Administracji przy Lubuskim Urzędzie Wojewódzkim ul. Jagiellończyka 8, 66-400 Gorzów Wlkp. tel. (0-95) 7115-210, e-mail – zoa@uwoj.gorzow.pl

---

Rozpowszechnianie – Administracja i stały punkt sprzedaży: Lubuski Urząd Wojewódzki w Gorzowie Wlkp., ul. Jagiellończyka 8, tel. (0-95) 7115-210 Tłoczono z polecenia Wojewody Lubuskiego w Zakładzie Obsługi Administracji przy Lubuskim Urzędzie Wojewódzkim w Gorzowie Wlkp.
